

Lord Raffles

genaamd

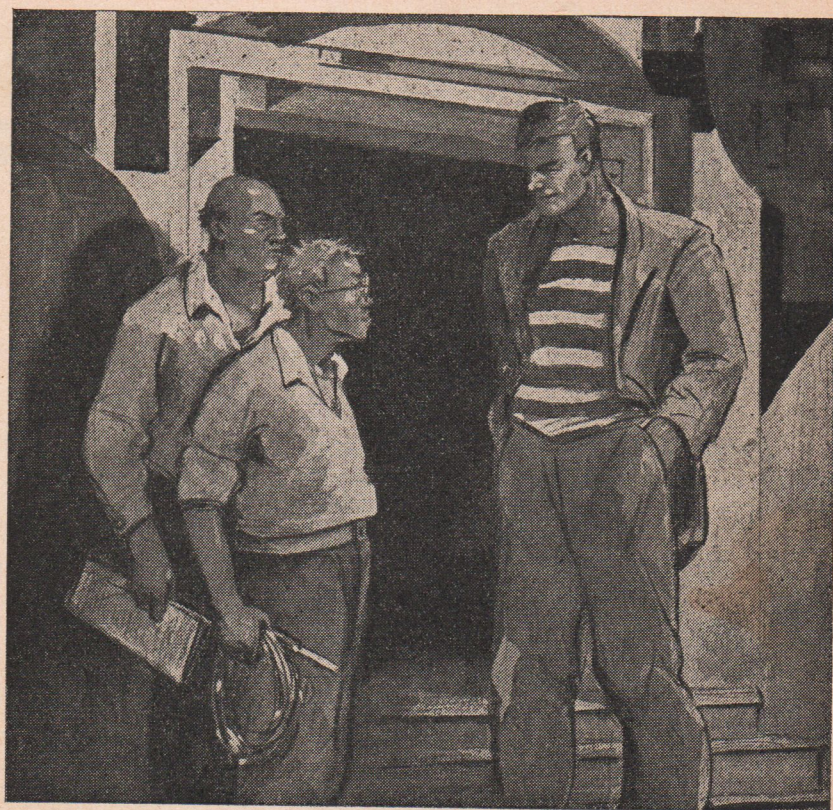
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

HET GEHEIM VAN HET LUNAPARK

N° 2673

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt

Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het Geheim van het Lunapark

HOOFDSTUK I

VLUCHTIGE ONTMOETINGEN

De ruiten van de wachtkamers rinkelden, toen de geweldige elektrische lokomotief dreunend de lange trein tot voor het hoofdperron van het terminusstation in Chicago trok.

Treinen, die in Chicago aankomen, zijn meestal, zelfs in deze tijd met zijn enorme autoverkeer, goed bezet, maar deze eindeloze trein braakte een hoeveelheid reizigers uit, waarvan zelfs het stationpersoneel, dat heel wat gewend was, verbluft opkeek.

Het was een van de Pullmantrei-

nen uit het westen, en de stationchef schatte het aantal passagiers op niet veel minder dan duizend, misschien wel twaalfhonderd.

Die enorme massa stuwde zich naar de uitgangen, daalde de brede trappen af, passeerde dringend en duwend de controle, en kwam een ogenblik later weer te voorschijn in de brandende zon, die op dat tijdstip deze beruchte reuzenstad blakerde.

Onder die ruim duizend reizigers waren er drie, die door hun onopvallend voorkomen waarschijnlijk onopgemerkt bleven in de massa, of-

schoon een van hen bijzonder groot en zwaargebouwd was. Juist deze mensen zijn voor ons bijzonder belangrijk, want het waren John Raffles, zijn vriend Charles Brand en zijn trouwe chauffeur James Henderson.

Raffles droeg een eenvoudige leren tas, die tamelijk zwaar scheen te zijn, en die de reus bijna voortdurend in de gaten hield, alsof hij bang was, dat het voorwerp in de drukte aan zijn meester ontfutseld zou kunnen worden.

Veel bagage hadden de drie mannen verder niet bij zich, in tegenstelling, bijvoorbeeld, met een hele knappe, rijzige, maar sterk opge maakte vrouw, die een paar meters achter hen liep, en met een sterk buitenlands accent bevelen gaf aan twee kruiers, die bijna bezweken onder het gewicht van een aantal leren koffers, terwijl een andere met een perronwagentje, dat bijna afgeladen was, volgde.

— Herkend? vroeg Raffles, zodra de drie mannen buiten stonden in de brandende hitte.

— Wie? vroeg Brand.

— De dame daar achter ons met haar Spaanse keelstem.

— Wel, het is Denise Roberts.

— Bijna, antwoordde Raffles glimlachend, het is haar double, haar plaatsvervangster, Bonita Altaros, maar zij lijkt werkelijk verbluffend veel op haar, en zelfs in haar stem is iets van dat hautaine, dat Denise eigen is. Ze is alleen een beetje groter, om precies te zijn, anderhalve duim, zoals men vertelt. Waarschijnlijk reist Bonita Altaros incognito, en weet niemand, dat zij hier is, anders zou er wel een legertje verslaggevers op dit ogenblik om haar heendringen. Ik vermoed, dat zij voor haar plezier het Festival of America is komen bezoeken.

— Dan zou dat betekenen, dat

Denise zelf ook vrij is?

— Dat spreekt vanzelf. Als Denise werkt, dan moet ook haar double werken, die voor haar de vermoeiende taak moet overnemen tijdens de eerste repetities, en als Denise Roberts eens een paar weken vrij afneemt, dan valt er voor de double ook niets te doen. Blijkbaar schijnt het baantje op het ogenblik goed gehonoreerd. Heb je op haar juwelen gelet?

— Ik heb er niet speciaal op gelet, maar ik zie, dat ze ze draagt en ik verbaas me daarover. Hoe kan een vrouw tijdens een reis zich versieren met zulke dure dingen.

— In de trein droeg zij ze niet, Charles. Ze moet ze pas hebben aangedaan, even voordat ze uitstapte.

— Dat spreekt vanzelf.

Terwijl zij zachtjes, zo zacht tenminste als de omstandigheden dat toelieten, dit bespraken, liepen zij wat verder, tot aan een standplaats van taxi's, waar echter geen enkel voertuig meer te vinden was.

Een tamelijk norske, vermoeide en zenuwachtige agent had al een paar keer uitgeroepen dat alle taxi's bezet waren, en dat men zou moeten wachten.

— En voor zover ik weet, is dit een standplaats voor honderd zestig wagens, zei Raffles hoofdschuddend.

— Is er geen middel om hier weg te komen? Als ik nog vijf minuten hier blijf staan, ben ik gesmolten. Zijn er geen bussen naar het centrum? vroeg Brand.

— Bussen naar het centrum Charles? herhaalde Raffles langzaam. Wat moeten wij op dit ogenblik in het centrum doen? Wat wij nodig hebben voorlopig, is koelte, een goede kamer en een plekje voor dit.

En Raffles wees naar de tas, die hij nog altijd in de hand droeg, ofschoon Henderson al een paar keer en met een smekende blik in zijn

trouwe hondenogen de handen had uitgestrekt.

Raffles had dit nauwelijks gezegd of er keerde een taxi naar de standplaats terug en een paar mensen, die al met arendsblikken naar zo'n kostbaar vervoermiddel hadden uitgezien, renden er op toe.

De wagen hield echter toevallig juist stil voor Bonita Alteros, die vlug haar slanke hand op de deurknop legde, en al tegen de chauffeur met haar bevelende stem een adres had geroepen, toen een ruwe mannenhand haar arm wegsloeg, en een goed geklede heer haar onbeschoft opzij drong.

— Naar de show, chauffeur. En vlug wat. Ik had je wagen het eerst gezien.

Raffles had niets van het korte tafereeltje gemist, want hij stond er vlak bij en hij zei rustig tegen de onbeschofte kerel, die er niettemin als een heer uitzag:

— U vergist zich, mijnheer. Deze dame had het eerst beslag gelegd op de taxi en zij heeft er nu recht op.

Een ogenblik kruisten de zwarte en staalgrijze ogen elkaar als in een duel.

De ander scheen niet zo gauw bereid te zijn, zijn buit prijs te geven.

— U zult toch zeker niet zo onbeleefd willen zijn, mijnheer, een taxi te willen betwisten aan de beroemde filmster Denise Roberts? vroeg Raffles.

De man scheen plotseling tot andere gedachten te zijn gekomen.

Zijn scherpe, koolzwarte ogen gleden vlug over de gestalte van de knappe vrouw, schenen een ogenblik te blijven vasthaken aan het parelsnoer om haar hals, en de met diamanten bezette armbanden, en toen liet zijn rechterhand los, hij kneep zijn ogen half dicht, deed een stap terug, lichtte zijn hoed op en zei:

— Voor Denise Roberts maak ik natuurlijk een uitzondering.

De double nam van het banale complimentje niet de minste notitie, evenmin als zij dat trouwens van Raffles deed, stapte in, liet zich een paar van de koffers aangeven, zei snibbig iets tegen de kruier, betaalde de man en reed weg.

Toen draaide Raffles zich plotseling om en zei kortaf:

— Er moet hier ergens een garage in de buurt zijn. En in een van de voorsteden is misschien nog wel een behoorlijk onderdak te krijgen.

Niet zonder moeite baanden zij zich een weg door de mensenmenigte en vonden de garage, waar inderdaad nog precies een bruikbare auto te krijgen was. De chauffeur echter was zo uitgeput door de hitte en een lange dienst, dat Raffles weigerde de man te laten rijden, een hoge borgsom stortte, en de wagen zonder chauffeur meekreeg.

Raffles was nog maar hoogstens een paar keer in Chicago geweest, maar het was een soort instinct, dat hem door de reuzenstad voerde, en misschien was het ook wel een soort instinct, dat hem bijna regelrecht naar een van die aardige kleine bungalows bracht, die men tegenwoordig onder de rook van iedere grote stad vindt, en die er toch bij horen.

Het leek wel alsof de verf op het bordje nog nat was, dat bevestigd was op de houten paal in het kleine voortuintje en de huurprijs kon men rustig abnormaal hoog noemen, maar Raffles wist heel goed, dat zij zelfs niet hoefden te proberen af te dingen in deze tijd van hoogconjunctuur in de verhuurderij. In zekere zin bestond in Amerika net als overal een soort woningnood, weliswaar niet zo markant als in diverse Europese landen, maar toch voldoende om de huurprijzen hoog op te drijven. Daarom tekende hij met een

stalen gezicht het huurcontract voor drie maanden, liet Henderson de gehuurde auto naar de kleine, maar goed af te sluiten garage brengen, overtuigde zich er van dat deze noordelijke voorstad door de trein, door een tram en bovendien ook nog door een buslijn met het centrum van Chicago verbonden was, en stuurde er Brand op uit, om contact op te nemen met een stoffeerder en een meubelhandelaar.

Brand kwam terug toen het tegen etenstijd liep, niet alleen, maar naast de chauffeur in de cabine van een geweldige vrachtauto gezeten, waar rappe handen onmiddellijk de allernoodzakelijkste meubelen begonnen uit te laden.

— Ik heb ook maar voor keukengerel gezorgd, legde hij uit, want het ziet er naar uit, alsof je van plan bent, hier voorlopig te blijven, meende Brand.

— Och, het doet er niet toe. Wij hebben honger, nietwaar? Goed zo.

Ik heb gezorgd voor levensmiddelen, terwijl jij weg was. Je hebt ongeveer alles meegebracht wat er in een keuken gebruikt kan worden? James, dan is het nu tijd, waarop jij je kunsten als kok laat zien. Zorg dat er over een half uur iets eetbaars op tafel staat. Eerst de maag gevuld, zoals de grote Napoleon altijd voorschreef en dan ten strijde, Charles. Je moet Chicago gaan beschouwen als een malse weide, die wij alleen maar voor het afgrazen hebben.

— Zolang ik mijzelf dan niet met een os behoef te vergelijken, heb ik er vrede mee, zei Brand met een zucht. Maar eerlijk gezegd, was ik toch liever blijven jagen op poolhazen en ganzen, daar in het hoge noorden.

— Maar je zult hier ook mogen jagen, beste kerel. Niet op hazen maar op ezels, en niet op eenden, maar misschien wel op ganzen. Vooral als zij veel juwelen dragen. Vooruit, James, aan de slag.

HOOFDSTUK II

DE KONINGEN VAN DE ONDERWERELD

Henderson had voor de zoveelste keer zijn benijdenswaardige gaven als kok en vooral als improvisator getoond, want het diner dat hij opdiste, was prima.

De reus kwam tenslotte met geurige kopjes koffie aangedragen, en toen staken de twee vrienden hun sigaretten op, Raffles liet zich achterover in zijn stoel zakken en begon:

— Zie je, we moeten deze wereldstad beschouwen als een vijandelijke vesting, waar we ongemerkt zijn

binnengedrongen. Het Festival of the States heeft hier wat rijke leeglopers heengedreven, honderden nuteloze vrouwen met veel geld, en het gebied, dat wij kunnen bewerken, is dus vruchtbaar. Ik ben vast besloten, Charles, hier mijn portefeuille te spekken ten koste van die lui, die hier hun geld komen stuksmijten, die hier komen feestvieren, zonder zich iets aan te trekken van hun noodlijdende medemenssen. Ben je klaar? Dan zullen wij eens een kijkje gaan nemen in dit moderne

Sodoma.

— Maar, Edward, wij hebben niet eens kleren. Wij hebben geen rok, ik zou zelfs niet weten hoe ik aan een wit, gekleed overhemd moest komen.

— Voor vanavond zijn de kleren, die wij dragen, ruimschoots voldoende, Charles. Morgen zullen wij dadelijk zorgen voor een behoorlijke uitrusting; ik had bijna gezegd wapenrusting. En hoe vreemd het misschien ook klinkt, zonder een goedzittende rok kan een man in mijn positie weinig uitrichten.

— Gaat Henderson mee?

— Neen, die heb ik gezegd, zolang het nog licht is, de tuin wat te verzorgen. Verder moet hij proberen ergens een tweedehand auto te kopen, die beter en sneller is dan de gehuurde.

Een ogenblik later waren de twee vrienden op weg naar het landelijke station, bij het zien waarvan het moeilijk te geloven was, dat er op een kwartier rijden een over de hele wereld bekende reuzenstad was gelegen.

Het was een elektrische trein, die de twee mannen, na bij nog enkele tussenstations gestopt te hebben, afzette in het hartje van de stad, en als het ware aan de poorten van wat waarschijnlijk de grootste tentoonstelling was, die de wereld ooit gezien heeft.

De avond begon al te vallen.

Naar de weg hoefden zij ook niet te vragen; het licht was al een soort gids en voor de rest waren er reusachtige borden opgesteld aan ieder station als hulp voor de vreemdeling.

— Een Eeuw van Vooruitgang, zo hebben zij dit Festival genoemd en de naam is goed gekozen, zei Raffles met een vreemde glimlach op zijn gezicht. Het is heel jammer, Charles, dat wij arme mensen die vooruit-

gang zo averechts hebben toegepast, en hem zo slecht hebben weten te gebruiken. Hier is een tram.

Dit voertuig bracht hen in minder dan een half uur tot aan de monumentale ingang van de tentoonstelling.

— Ben je van plan, de hele avond te besteden aan een eerste bezoek? vroeg Brand, verbaasd toekijkend hoe Raffles zich liet opnemen in de file bezoekers, die in dichte drommen weer waren komen opzetten.

— Het is mij minder om de tentoonstelling zelf te doen, op dit ogenblik, dan om haar omgeving, Charles. Moet ik je nog vertellen dat het Lunapark «onovertroffen, weergaloos en het grootste ter wereld» is? En wij zullen daar een heel wonderlijk volkje vinden, dat verzeke ik je, en er ligt daar een jachtgebied voor ons klaar, zoals wij dat in Londen nooit hebben kunnen dromen, en zelfs niet in New York. Kom maar mee, wij zullen geen spijt hebben over deze tocht.

En zo schoven de twee mannen mee, tot aan de loketten, tot zij tenslotte stonden op die plek, die voor honderdduizenden alles betekende, wat een mens op deze wereld maar bereiken kan.

Langs de oever van het meer was het een feeërieke verlichting, die zelfs de meest verwende moest verblinden. Aan alle kanten straalde het licht overvloedig in allerlei kleuren, en aan een hoge, betonnen mast was een zoeklicht bevestigd, dat bij heldere avonden als deze tot op een paar honderd mijl te zien moest zijn.

Van alle kanten klonk schetterende muziek, hele korpsen in vrolijke uniformen trokken blazend en trommelend over het terrein en verdwenen in grote gebouwen met prachtige terrassen, vanwaar men een onvergetelijk schouwspel had, want men kon hier over een groot gedeel-

te van het meer en over de tentoonstellingsgebouwen, die daaraan lagen, zien.

Raffles echter wipte direkt op de treeplank van een al volgeladen treintje en Brand volgde snel zijn voorbeeld. Het voertuig bracht hen tot aan de poorten van het Lunapark en dat inderdaad alles overtrof wat de menselijke fantasie maar kon uitdenken.

Het was een soort Coney Island, maar dan nog vijf keer zo groot en toch is Coney Island bij New York, eigenlijk een hele stad, alleen bestemd voor vermaak.

Het geluid daverde hier met zo'n geweld, dat men moeite had, elkaars stemmen te verstaan.

Het barstte uit lachhuizen, rutschbanen van allerlei vormen, dwaaltuinen, spiegelhuizen, uit banen met botsautotjes en uit circustenten en vrolijke keukens, achtbanen, zweefmolens en tenten met golvende banen voor auto-scooters, en verenigde zich tot een storm van klanken, tot een cacofonie, die niet minder werd van vroeg in de avond tot laat in de nacht.

Raffles scheen iets te zoeken, en toen greep hij Brand bij de arm en zei met stemverheffing:

— Wij zullen daar naar binnen gaan. Het heet de Rotonde en bestaat al heel wat jaren; men heeft het nu bij deze tentoonstelling betrokken.

— Wat is de Rotonde?

— Een van de beroemdste café's van Chicago en waarschijnlijk van de Verenigde Staten. Ik gebruik het woord beroemd, maar dat is meer een beleefdheidsvorm, want juist daar, worden door de meest beruchte bandieten van deze stad, keurig gekleed, met brillanten ringen aan de vingers en dure sigaretten in de mond, hun laaghartige plannen uitgewerkt in een speciaal zaaltje, dat

de eigenaardige naam draagt van de Duiventil; waarom kan ik je onmogelijk zeggen.

In ieder geval is het allesbehalve onschuldig en vreedzaam, wat daar besproken wordt. Het grote publiek wist dit, of het wist het misschien ook niet, maar in ieder geval bezocht het steeds in grote getale de peperdure gelegenheid van Signor Alfonso, onder welke naam hij algemeen bekend stond.

Brand keek op naar het grote gebouw aan het einde van een brede straat en met zijn gevel naar het water gekeerd.

Het gebouw had 'n grillige vorm, maar in grote lijnen was het inderdaad rond. Een gedeelte daarvan stak terrasvormig zo ver uit, dat men langs een brede, witmarmeren trap onmiddellijk het water kon bereiken, en er waren dan ook gondels ter beschikking van de gasten, om tochtjes te kunnen maken op het meer.

Die trap liep naar een terras, ongeveer drie meter boven het straatpeil en vandaar had men een verrukkelijk uitzicht over het zacht kabbelende meer, waar het echter ook zo kon stormen, dat de golven over het terras sloegen, en een verblijf daar onmogelijk maakten.

— En luister nu eens, Charles. Dit huis heeft een afzonderlijke speelzaal, een prima ingerichte balzaal onder de grond, er is een schietbaan, waar men zich met revolver en flaubert kan oefenen. Kortom iedereen vindt daar iets van zijn gading, iedereen vindt daar mensen van zijn eigen slag, want het merkwaardige is, dat er zowel smokkelaars, handelaars in blanke slavinnen, kidnappers, blackmailers en valse munters komen, als mensen, die tot de uppten behoren, schatrijke fabrikanten, beurspeculanten, filmsterren...

Raffles hield plotseling op, greep Brand bij de arm, en ging op wat zachtere toon verder:

— Als men het over de duivel heeft... Daar stapt er juist een uit die prachtige blauwe limousine, al is het dan maar een simillister.

— Zo waar, Bonita Alteros, riep Brand uit. Het is werkelijk merkwaardig zoveel zij lijkt op Denise Roberts. Diezelfde koele verwondering in de blik van de raadselachtige ogen, diezelfde goedgevormde lippen, dezelfde haarkleur...

— En dezelfde keuze van wenkbrauwen, vulde Raffles aan. Je hebt gelijk, de gelijkenis is opvallend. Doubles worden meestal niet zo rijkelijk gehonoreerd, maar onze Bonita schijnt niet te klagen te hebben.

— Ze schijnt al kennis te hebben aangeknoopt met de inboorlingen van Chicago, merkte Brand sarcastisch op. Tenminste, zij heeft een blonde jongeman in haar kielzog, die, als mijn ogen mij niet bedriegen, de drager is van haar avondmantel, haar zijden tasje en een pekinneesje.

— Ja, zij heeft zich een schildknaap aangeschaft en hij schijnt verbazend trots te zijn op die eer. Wacht eens, zijn gezicht komt me bekend voor, welzeker, dat is de oudste zoon van Henry Tumble, de olie-koning. Dit jongmens, met zijn gele haar en zijn mopneus, heeft nog dezer dagen in een geïllustreerd weekblad gestaan met zijn poloponeys.

— Is de jongeman dronken? vroeg Brand. Het lijkt mij, dat hij er een beetje suf uitziet.

— Dat is geen dronkenschap, dat is zijn normale staat. Nu, ik ben blij, dat ik hier ben gekomen. Goede hemel, op zijn minst veertig duizend duizend dollar, laag geschat.

— Wat bedoel je, Edward? vroeg Brand onzeker.

— Komaan, je zult toch wel be-

grijpen wat ik bedoel. Naar binnen, Charles, naar binnen, er is werk aan de winkel.

— Maar wij zijn niet in avondkleding, probeerde Brand nog tegen te sputteren.

— O, zo veeleisend is mijnheer Alfonso niet. Iedereen is bij hem welkom, die van plan is, veel geld te verteren.

Bonita was, met de houding van een vorstin, de monumentale trap al opgegaan, die naar de grote dinerzaal liep.

En de jonge Jerry Tumble volgde haar als een trouwe page, zonder zich in het minst beledigd te voelen, maar juist buitengewoon trots.

Op hun beurt gingen zij de trap op, kwamen in de hall, een piccolo draaide hulpvaardig de deur en nu stonden zij in de hall, waar zij hun jassen en hun hoeden afgaven.

Als het ware op de hielen van Bonita Altaros en haar page liepen zij daarna de eetzaal binnen, met duimdikke tapijten op de grond, tafels, die met echt damast waren gedekt en waarop het zilver en het kristal fonkelde en zwaar vergulde stoelen, in de stijl van Lodewijk de vijftiende.

De zaal was bijna helemaal gevuld en het moet gezegd worden, dat het binnenkomen van Denises dubbelgangster opzien baarde.

Jerry Tumble groeide wel drie duim, toen hij achter haar aanliep, nog altijd met het hondje op zijn arm, dat er uitzag als een groot klunwen bruine wol, dat door een onwillig kind in de war was gemaakt.

Als een galante ridder haastte hij zich een plaats voor haar te zoeken, en tot zijn onuitsprekelijke vreugde vond hij er vlug een aan een tafeltje voor twee.

Raffles en Brand gingen op een verhoging zitten en nauwelijks had de kellner de bestelling opgenomen

of de ogen van Raffles vlogen door de zaal, totdat zij bleven rusten op een klein gezelschap, dicht bij de voornaamste ingang van de zaal gezeten, maar iets lager.

Brand volgde de richting van zijn blik en maakte een beweging van verrassing.

— Heb je hem ook herkend? vroeg Raffles glimlachend. Het is de man van de taxi. En als je soms zijn naam wilt weten, het is Silvio Battista en de vrouw die naast hem zit, is Ina Bertini.

— Hij is dus weer vrij? zei Brand verwonderd. Ik dacht dat men hem destijds in New York tot minstens tien jaar had veroordeeld.

— Amnestie misschien, in ieder geval is hij het, al draagt hij nu ook een mooie zwarte pruik op zijn kale knikker. Ik kan mij niet vergissen, want het litteken, dat hij aan de linkerhand heeft, is zo karakteristiek, dat het wel heel toevallig moest zijn, als er nog een tweede van die vorm in de Verenigde Staten zou

voorkomen. Daar zitten de koningen van de onderwereld, Charles, en ik had wel gelijk, toen ik zei dat wij een opwindende tijd tegemoet zouden gaan. Zie je zijn ogen fonkelen? En waarom zouden zij dat doen, denk je? Omdat de glans van Bonita's juwelen er in schittert. Nu kijkt hij weer zo onschuldig als een pasgeboren kind voor zich uit; maar ik weet wat dat te betekenen heeft. Als Silvio Battista onschuldig kijkt, dan is hij het gevaarlijkst.

Brand keek van achter zijn menukaart scherp naar het groepje. Twijfel was niet mogelijk. Dat was wel degelijk Silvio Battista, de gevreesde New Yorkse bandiet, een van de meest beruchte leden van het Boze Oog met zijn vriendin, die in New York al drie keer veroordeeld was en die nu weer op vrije voeten scheen te zijn, een mooie vrouw, maar een gevaarlijke schoonheid met haar rode haar en haar kleine, scherpe tanden tussen de rode lippen.

HOOFDSTUK III

DE RAADSELACHTIGE VERDWIJNING

De saxofoon klaagde, de stringbas dreunde en de paren schoven over de gladde vloer.

De jonge Tumble deed zijn uiterste best vorderingen te maken in de gunst van de knappe vrouw, die tegenover hem zat en dat scheen hem niet eens zoveel moeite te kosten.

Het gevolg was, dat hij vrij veel dronk, waarschijnlijk om zijn overwinning te vieren, en dat zijn bleke gezicht vol zomersproeten, wat roder werd, terwijl zijn porseleinblauwe

ogen wat kleiner werden en eigenaardig begonnen te schitteren.

Het kon omstreeks half twaalf zijn, en vele gasten hadden al gesoupeerd, toen Jerry Tumble, niet al te vast ter been, opstond en Bonita de avondmantel omwierp, het hondje oppakte en met zijn nieuwe aanwinst even trots als een paar uur geleden, maar het zich minder duidelijk bewust vanwege het grote aantal glazen wijn, die hij gedronken had, de zaal verliet.

En nauwelijks waren de brede deuren achter het paar gesloten of Silvio Battista en nog een andere man in zijn gezelschap stonden op en verlieten eveneens de zaal, zonder zich te haasten.

Raffles had al lang van tevoren afgerekend, en gaf Brand een wenk; even daarna stonden zij weer in de hall, nauwelijks tien meter verwijderd van Silvio en zijn vriend, die hen niet herkend scheen te hebben.

Daar buiten klonk nog steeds het getier en het geraas over het reusachtige kermisterrein, waar alle vermakelijkheden nog in volle gang waren.

Midden tussen die ontelbare gebouwen, tenten en kramen, stond een eigenaardig gevormd huis, waaruit een dof, dreunend geraas kwam, en dat voortdurend op zijn grondvesten scheen te schudden. Het moest een grote aantrekkingskracht uitoefenen op de bezoekers, want men verdrong elkaar voor de ingang. Het leek een doolhof te zijn, gecombineerd met een schudhuis.

Nauwelijks had men een voet over de drempel gezet, of men werd in alle richtingen en van alle kanten door elkaar geschud, de vloeren trilden, de muren sidderden, de plafonds golfd en waar men ook stapte, daar leek het alsof men in een afgrond zou storten. Vooral de verraderlijke vloer deed menigeen tuimelen, dan lachten de anderen, totdat zij op hun beurt struikelden door het plotseling wegzinken van een paar planken onder hun voet of het wijken van een wand onder een steunzoekende hand. Had men, half geradbraakt, de uitgang bereikt, dan wachtten daar de genoegens van een oosters doolhof, met bedriegelijke spiegels, bedriegelijke hoeken en smalle gangen, die weer naar hun eigen begin bleken terug te voeren. En bij het verlaten van al dit moois

werd de bezoeker met een grote boog en zonder veel omslag naar buiten gegooid, door een mechanisme met stalen veren.

Naast het schudhuis stond een muziekkorps, dat met moeite zijn schetterende klanken hoorbaar maakte boven het omringend geraas uit.

Wat Bonita bezielde, om speciaal deze vermakelijkheid uit te zoeken, zal wel altijd een raadsel blijven en misschien moet het worden toegeschreven aan de overredingskracht van haar partner, maar in ieder geval kocht zij haar kaartje en met een paar dozijn andere mensen, die al schaterden voor zij binnen waren, werden zij en haar geleider door het schuddende en trillende huis opgeslokt.

Raffles en Brand, die het paar geen ogenblik uit het oog hadden verloren, keken elkaar zwijgend aan, waarna Brand in lachen uitbarstte.

Op hetzelfde ogenblik begon het wonderlijke huis met hernieuwde kracht te schudden en te trillen.

— Alleen het zien al maakt mij duizelig en misselijk, zei Brand. Waar zijn wij gekomen, dat wij plezier hebben in zo'n kinderachtige sensatie?

— Beste vent, het is voor driekwart van de aardbewoners juist wat zij nodig hebben, antwoordde Raffles schouderophalend. Waarom verbeelden wij ons toch steeds zo hoog boven de apen te staan? Maar waar zijn onze twee Italianen? Het zou me spijten als ik hen was kwijtgeraakt.

Silvio en zijn vriend waren inderdaad nergens meer te bespeuren.

De arendsogen van Raffles onderzochten de donkere plekken, waar het felle licht niet kon doordringen, maar hij vond tussen de drementelende, vermoeide kijkers de gestalten van de beide Italiaanse bandieten niet

terug.

— Misschien zijn ze ook naar binnen gegaan? opperde Brand. Bandieten houden ook wel eens van een grapje.

— Ik ontken het niet, maar ik betwijfel of de heren iets grappigs van plan zijn vanavond. Wij zullen hier blijven en zien hoe het afloopt, maar enigszins verborgen als het kan.

Dit viel hun inderdaad moeilijk genoeg, want de donkere plekken waren schaars.

Maar naast een kleine, smalle trap, afgesloten door een tourniquet en die de ronding volgde van een soort houten toren, waaruit een geweldig motorgedaver opklonk, vonden zij toch een plek, waar het tamelijk donker was, en vanwaar zij, zonder veel op te vallen, het zwaar sidderende en schuddende huis in de gaten konden houden.

Ruim een kwartier ging voorbij.

Toen was dit gedeelte van de voorstelling waarschijnlijk afgelopen, want het wonderlijke huis kwam tot rust en er werden nieuwe enthousiasten binnen gelaten, hoewel de eerste groep nog niet vertrokken was.

— Als wij eens naar binnen gingen? stelde Brand voor.

— Dat is nu te laat. De eerste groep is nu waarschijnlijk al in de doolhof; wij zouden die bereiken, wanneer de eerste groep bezoekers naar buiten stapt, of beter gezegd, eruit vliegt!

Er verliepen weer tien minuten en toen, als een bevestiging van de woorden van Raffles, kwam er plotseling met veel lawaai aan de achterkant van het lachhuis uit de houten wand een soort ophaalbrug omlaag, en wel dertig mensen kwamen bijna tegelijkertijd uit een grote, vierkante opening vliegen, beschreven een boog door de lucht en kwamen bijna

acht meter verder terecht op een soort springmatras, maar dan van geweldige afmetingen, bijna tien meter in het vierkant en helder verlicht door vier sterke lampen op de hoeken. Zij werden nog even als gummiballen op en neer geëkaatst en toen, gierend van lachen en opwindend, ofschoon niet bepaald elegant, weer op hun voeten kwamen te staan, door de opening gingen, die in het veiligheidsnet rondom dit eigenaardig vangzeil was uitgespaard, en het trapje van vijf, zes treden afdaalden, waarop zij zich verspreidden, om nieuwe pleziertjes te gaan opzoeken.

Brand had stom van verbazing toegekeken en riep uit, toen de valdeur met een daverende slag weer dichtklapte:

— Waar gaat de mensheid heen?

— Waarschijnlijk naar een draaimolen of poffertjeskraam, zei Raffles. Ik denk aan iets anders. Bonita Altaros en mijnheer Jerry Tumble heb ik niet gezien bij die lui, die daar met zo weinig gratie uit dat huis werden gesmeten.

— Waren zij er niet bij? herhaalde Brand. Maar dat moet. Het wordt nooit toegestaan, dat het publiek langs een andere dan de voorgescreven weg vertrekt. Kun je je niet vergist hebben?

— Onmogelijk. Kijk zelf maar; het trapje daarbeneden is het enige en is heel helder verlicht, en een vrouw als de double van Denise Roberts, ziet men niet over het hoofd. Ik wil er het mijne van hebben. Ik ga naar binnen. Wacht hier rustig totdat ik terug ben.

— En als ik haar toch nog door die valdeur mocht zien gaan?

— Dat lijkt mij uitgesloten, maar daar het niet absoluut onmogelijk is, wil ik er rekening mee houden. In dat geval volg je haar, en je ziet waar zij blijft. Als je dat weet, kom

je hier terug en waarschuwt mij. Als ik je hier dus niet vind, zodra ik zelf die weinig bevallige buiteling heb gemaakt, dan zal dat voor mij het bewijs zijn, dat zij toch dat huis heeft verlaten, maar aan die mogelijkheid denk ik niet eens. Ik vermoed heel iets anders; ofschoon ik het juist kan zeggen wat. Tot straks.

Raffles knikte Brand toe en een ogenblik daarna stond hij bij de bezoekers van het schudhuis.

Brand wachtte geduldig, met het oog op de valdeur gericht. Het was de enige uitgang naar het scheen, die uit de doolhof weer naar buiten voerde, maar hij bleef gesloten tot op het ogenblik, dat hij opnieuw met heel lawaai openviel en een paar dozijn mensen als verschrikte vleermuizen door de lucht schoten en in het vangzeil neervielen.

Raffles was ook onder hen, want een ogenblik later zag Brand hem correct als altijd het trapje afdalen en even daarna stond hij weer naast hem, zonder een kreukje in zijn overhemd.

— Als ze daarbinnen is, Charles, dan moet ze drommels goed verstopt zijn, want ik heb haar niet gezien.

— Verstopt? herhaalde Brand ongelovig.

— O ja, dat is heel goed mogelijk. Luister maar. Onmiddellijk na het binnenkomen wordt degene, die zijn vijftienvijftig dollarcenten gestort heeft, door elkaar geschud als door een reuzenhand. Het is alsof alle organen van plaats verwisselen. Ik zal je de beschrijving besparen. Men gaat door een paar gangen, die beven en golven, men moet een vertrek door, waarvan de vloer plotseling kuilen en heuvels krijgt en dan staat men tenslotte voor een soort Chinees bruggetje, dat ook al

erg onrustig is en zó smal, dat er maar één persoon tegelijk op kan en zich daarbij aan de leuning stevig moet vasthouden. En dan gaat het licht uit op een flauw pitje na. Het lijkt mij, dat de gelegenheid na heel gunstig is om een bepaald persoon, die men goed in het oog heeft gehouden, te escamoteren. En twee ook, als het moet.

— Hoe noem je dat beest? Escamoteren? Wat is escamoteren?

— Een heel gebruikelijke uitdrukking onder goochelaars, dat wegmoffelen betekent.

— O, juist, wegmoffelen dus, maar laten die personen dat maar kalm toe? Schreeuwen zij niet eens?

— Wat helpt het hun of zij schreeuwen? Iedereen schreeuwt daar toch. En het schudden maakt daar zo'n oorverdovend lawaai, dat zelfs de hardste gillen zouden worden overstemd. Er is zo'n gedrang en geworstel om over dat bruggetje te komen, dat het heel goed mogelijk is, daar alleen al iemand weg te slepen. Bedenk dat de bezoekers maar een klein deel van het huis te zien krijgen, niets meer dan de afgebakende weg. Maar natuurlijk moeten er vertrekken zijn, waar de sterke motoren zijn opgesteld en de werktuigen, die de vloeren en de wanden doen golven.

— En de doolhof?

— Ook daar zou de arme Bonita kunnen zijn zoekgeraakt. De doolhof is klein, maar het vinden van de goede weg wordt ook daar bemoeilijkt, omdat het licht daar met regelde tussenpozen aan en uit gaat. Kort en goed, die twee zijn daar in het huis en ik wil en ik moet die raadselachtige verdwijning tot een oplossing brengen.

HOOFDSTUK IV

EEN SCHUDHUIS BIJ DAG

Ike Goldman stond de volgende ochtend voor de deur van zijn huis, en las een krant.

Het was een vreemd gezicht, dat huis te zien stilstaan, want het was het grote Schudhuis in het Lunapark van het Festival.

Ike Goldman zag er niet bepaald uit als een vriendelijk mens, met zijn gedrongen gestalte, zijn sluwe onrustige oogjes, zijn borstelige wenkbrauwen, zijn vlezige, dikke lippen en zijn platte, klaarblijkelijk bij een ruzie stukgeslagen neus. Hij droeg een geruit hemd zonder boord, en open op zijn behaarde borst. Hij was totaal kaal met een paar toefjes git-zwart haar boven de oren en in de nek. Hij zag er nu heel anders uit dan 's avonds, wanneer hij een tuxedo droeg, een smetteloos overhemd, en met behulp van een megafon de mensen naar zijn etablissement lokte.

Het was een uur of negen in de ochtend, en aangezien er natuurlijk op dat uur zelfs in Amerika geen mensen te vinden waren, die zin hadden om door elkaar te worden geschud, stond het huis stil.

En nu kon men pas zien hoe het gemaakt was. Alle wanden bestonden uit dunne latten, die op repen bandijzer waren vastgemaakt, en die alleen aan de vier hoeken steun vonden aan stalen masten, zodat er enige speling mogelijk was. Geen wonder dat dit geheel zo'n oorverdovend lawaai maakte, als die wanden be-

gonnen te golven, te trillen en te beven, in beweging gebracht door de sterke motoren, die waarschijnlijk ergens in het midden van dat vreemde huis geplaatst waren.

Pas laat in de namiddag zouden waarschijnlijk de eerste bezoekers bezoekers komen en werd het de moeite waard, de motoren in beweging te brengen.

Overigens waren ook bijna alle andere vermakelijkheden gesloten, en het zag er vrij luguber uit in het onzekere licht van die betrokken dag achter in oktober.

Overall waren knechten in hemdsmouwen of smerige overalls bezig met opruimen en schoonmaken. Het verguldsel leek nu dof, de kleuren waren zonder glans.

Goldman had het volgende berichtje gelezen, dat zo sterk zijn aandacht scheen te hebben getrokken en dat van wel tien koppen voorzien was, de ene nog sprekender dan de andere:

Gisteravond heeft op het terrein van het Festival of the States een raadselachtige verdwijning plaats gevonden, die aan de politie waarschijnlijk handen vol werk zal geven.

Het was omstreeks één uur in de nacht, toen een waker, die de ronde deed in gezelschap van een brandwacht, in een van de verste uithoeken van het Lunapark, niet ver van de Meerkade, een man in bewuste-loze toestand aantrof, die blijkbaar

onder de invloed was van sterke drank of van een of ander verdovend middel.

Hij werd onmiddellijk naar een van de talrijke eerste hulpposten gebracht, die over het tentoonstellings-terrein verspreid liggen en daar lukte het met enige moeite de man weer bij te brengen.

Het bleek Jerry Tumble te zijn, de oudste zoon van de bekende oliemagnaat, en het bleek, dat men hem van alles beroofd had wat hij aan geld en kostbaarheden bij zich droeg. Hij vertelde aan de inspekteur, die hem ondervroeg, een vrij verward verhaal van zijn avonturen van de vorige nacht en daarbij deed hij onder meer de verrassende mededeling, dat hij in gezelschap van Denise Roberts het Festival bezocht had en haar het laatst gezien had voor of in het schudhuis van Ike Goldman, een van de attracties van het Lunapark. Wat er daarna precies met hem gebeurd was, kon hij zich niet meer herinneren. Wel had hij de indruk, alsof hij met een zwaar voorwerp op het hoofd was geslagen, maar hij gaf toe, dat hij ook wel gevallen kon zijn.

Echter was het hem een raadsel hoe hij gevonden was op zo'n afstand van de laatste plek, die hij zich kon herinneren.

De zaak zou dus terug te brengen zijn tot een gewone beroving, als zij niet werd gecompliceerd door de onbegrijpelijke verdwijning van de grote filmster. Wij moeten er hierbij aan herinneren, dat de beroemde Denise Roberts, ongeveer een week geleden het plan te kennen gaf, naar Miami te reizen, waar zij een paar weken wilde doorbrengen. Maar zij is daar niet gezien, en geen enkele hotelier was van haar komst in kennis gesteld.

Het is dus niet onmogelijk, dat de beroemde filmster haar plannen

heeft gewijzigd, of geen ogenblik van plan was werkelijk naar Miami te gaan, maar dat ze incognito de wereldtentoonstelling heeft willen bezoeken.

Natuurlijk is er twijfel gerezen of de verdwenen vrouw werkelijk Denise Roberts was, maar Jerry Tumble houdt stug vol, dat hij in haar gezelschap is geweest, en ook andere personen, die haar bij hem hebben gezien, verklaren pertinent de beroemde ster te hebben herkend.

Zelfs zijn er enige personen verhoord, die haar met mijnheer Tumble gezien hebben op het terrein van het Lunapark, in de nabijheid van het schudhuis.

Iedere twijfel echter is nu wel opgeheven, want even voor het ter perse gaan van dit blad ontvingen we uit Hollywood bericht, dat de echtgenoot van de bekende koningin van het witte doek telegrafisch is aangemaand, een losprijs van niet minder dan driehonderdduizend dollar te betalen, wilde hij zijn echtgenote levend terug zien.

Het staat vast, dat dit telegram uit Chicago is verzonden. Het werd telefonisch opgegeven. De beambte weigerde aanvankelijk het telegram, maar nog voor dit gebeurd was, had zijn chef hem opdracht gegeven in ieder geval het telegram te verzenden.

Zijn wij goed ingelicht dan is de echtgenoot van Denise Roberts nu al per vliegtuig onderweg naar Chicago, waar hij op zijn laatst in de loop van de ochtend wordt verwacht.

Hij moet al aan de politie hebben medegedeeld niet nauwkeurig op de hoogte te zijn van de verblijfplaats van zijn vrouw, maar voegde eraan toe, dat het heel goed mogelijk was, dat zij in Chicago zou zijn.

Op het ogenblik, dat wij dit schrijven is het hele raderwerk van de

politie in touw om dit raadselachtige geval op te lossen ».

Dit was het bericht, dat Ike Goldman met zoveel aandacht had gelezen.

Hij liep nu wat heen en weer, kauwend op een pikzwarte, grote sigaar, keek nu en dan op zijn horloge, staakte toen plotseling dit heen en weer lopen en gromde een vloek, die half in zijn keel bleef steken bij het zien van een grote kerel met een vrij gemene tronie, die regelrecht op hem afstevende, een peukje sigaar tussen zijn gele tanden wegnam en zei:

— Ik kom bij je om werk, Goldman.

Goldman lette nauwelijks op hem, beet nijdig een stuk van zijn sigaar en gromde:

— Merci, ik moet jou niet. Ik ben helemaal compleet.

— Dat ben je niet meer sinds vannacht, zei de grote kerel met een lach, die zijn gezicht van oor tot oor scheen te splijten. Je mist een mannetje.

— Je bedoelt die nikker. Die kan ieder ogenblik komen opdagen. Ik verwacht hem al een half uur.

— De nikker zal niet komen opdagen, Goldman. Het spijt hem erg, maar hij komt niet.

— En waarom zou hij niet komen? Wil je me dat eens vertellen?

— Omdat hij in het ziekenhuis ligt.

— En hoe weet jij dat zo goed?

— Omdat ik hem er zelf in heb geslagen, antwoordde de geweldenaar, terwijl hij in zijn zak zocht naar iets, dat op een pruim leek, die waarschijnlijk niet voor de eerste maal dienst deed.

— Wil jij me vertellen dat je de neger overwonnen hebt, die zelfs Carnera heeft verslagen?

— Ik weet niet of hij Carnera verslagen heeft, maar voor mij was

hij niet sterk genoeg. Ga maar informeren in het Hoover ziekenhuis. Neem de telefoon maar, als je me niet gelooft. Hij moet verstek laten gaan en ik denk, dat je de eerste veertien dagen niets aan hem hebt. Dat zul je wel inzien als je even naar deze handen kijkt.

Op deze uitnodiging keek Goldman er ook naar, en een rilling liep hem over zijn rug. Hij had al veel werklui in dienst gehad, want hij was een ongemakkelijke baas, en hij had dus ook veel grove, harde knuisten gezien, maar wat hij hier onder de ogen kreeg, dat leek op een stel mokers, zo hard als ijzer, en zo groot als de handen van de negerbokser Johnson, de grootste ter wereld, zoals ieder sportliefhebber weet.

— Waar ging het om? vroeg hij toen kortaf.

— O, om niets. Het was al afgelopen vóór ik het goed en wel wist. Eerlijk gezegd, had ik hem niet eens goed gezien. Hij trapte op mijn voet, toen lachtte hij ook nog, en vijf minuten later was de ziekenauto er al. Het gebeurde ergens aan de haven. Ze schenen hem in die kroeg te kennen en ze zeiden, dat hij bij jou in dienst was, bij het Schudhuis. Nou, ik zocht juist naar werk, en toen ik van dat baantje hoorde, ben ik er dadelijk op af gegaan. Ik hoop toch niet dat iemand me voor is geweest? Je kunt me hetzelfde loon geven en daar zal ik het dubbele werk voor doen. Akkoord?

Goldman scheen een ogenblik in tweestrijd te staan. Er was een ogenblik wantrouwen en zelfs iets van afkeer in zijn kleine, sluwe oogjes. De waarheid was, dat Goldman niet erg hield van grote, sterke kerels. Maar hij moest nu eenmaal iemand hebben om het bedrijf op gang te houden en zo zei hij dan na enig nadenken:

— Ik neem je, maar je moet me

nog een half uur de tijd geven voor informaties. Als de nikker terugkomt, lig je er natuurlijk weer uit.

— Aangenomen. Maar hij komt niet terug. Hij was vanochtend nog helemaal buitenwesten. Hij wist van toeten noch blazen en was helemaal in de war. Toen ze hem vertelden, dat zijn vrouw een tweeling gekregen had, begon hij te lachen.

— Verschrikkelijk, zei Goldman, werkelijk geschrokken. Gisteren heeft hij haar nog bijna half dood geslagen. Gelachen, zeg je?

— Tot de tranen hem over de wangen rolden, ik heb het van de verpleegster gehoord. Vanochtend ben ik hem even gaan opzoeken om vrede te sluiten. Hij was er beroerd aan toe, maar hij zei, dat hij het me niet kwalijk nam en dat hij me over een paar weken wel eens te pakken zou krijgen. Wat is het baantje?

— Tent schoon houden, waar je een werkster bij krijgt. Machines controleren, ik hoop toch dat je op de hoogte bent van auto's en elektromotoren, anders kun je wel ophoe-pelen.

— Ik heb overal verstand van. Ik ben treinmachinist, prijsbokser, buschauffeur en dokwerker geweest. Maar ik heb ook in een machinefabriek gewerkt. Laat me dat hutje van je maar eens bekijken. Een dollar per uur?

— Wie heeft je dat wijsgemaakt? vroeg Goldman nijdig. Denk je dat mijn zaak 'n fokkerij van millionnaires is? Je kunt vijf dollar per dag krijgen, en dat is eigenlijk nog veel te veel. Jack, hier is een nieuwe.

Die laatste uitroep was bestemd voor een man van onbepaalde leeftijd, met haar, dat het midden hield tussen een bos stro en een handvol touwpluksel. Hij droeg een bril met grote, ronde glazen, die bijna het grootste gedeelte van zijn smalle gezicht bedekte en hem merkwaardig

veel op een uil deed lijken.

Met iets als afgrijzen nam hij de nieuwelings van top tot teen op, bemerkte, toen hij naast hem kwam staan, dat zijn kruin nauwelijks even boven de broekriem van de geweldenaar reikte en zei zwak:

— Als het niet anders kan. Ik heb nog wel heel wat andere dingen beleefd. Maar als er van schudden sprake is, dan zal deze holbewoner er wel voor zorgen. Wat is er met de nikker?

— Half doodgeslagen door deze man en ligt in een ziekenhuis, antwoordde Goldman kortaf. Trapte hem per ongeluk op zijn teen.

— We zullen er voor zorgen, dat dit hier niet voorkomt, zei de kleine man sarcastisch. Ga dan maar mee, Goliath.

— Mijn naam is Bill Sykes.

— Goeie genade, dat is die vent uit Oliver Twist van Dickens. Heb jij je meid ook al eens doodgeslagen met een stuk hout?

— Dat nooit, maar ik heb wel altijd een hekel aan grote brillen gehad. En laat me het zaakje nu maar eens gauw kijken, dan gaan we aan de slag.

Hij had zijn jasje al uitgetrokken en Jack, de manager, tuimelde bijna van schrik achteruit, toen hij de geweldige spierbundels zag, die zo onverwachts te voorschijn kwamen.

Hij kwam voorzichtig naderbij en waarschuwde de nieuwe:

— Nooit aan het huis zelf komen. Ik bedoel, laat de muren met rust. Als jij ze aanraakt, duvelt alles in elkaar. Man, bij jou vergeleken was de nikker een zuigeling.

Het volgende ogenblik waren zij het Schudhuis in gelopen. Niet door de brede ingang voor het publiek, maar door een smalle zijdeur, naast de plek waar de kas stond.

Jack maakte licht, en aan dunne snoeren schommelden boven hun

hoofd een paar heel gewone elektrische lampen.

De vloer zakte op een vreemde manier onder het zware lichaam van de nieuwelings, die een grimas maakte en zei:

— Het is alsof je op sneeuw loopt. Wat zit hieronder?

— Niets. Dat wil zeggen, smalle, soepele stalen banden, die over schijven lopen van onregelmatige vorm. We hebben vroeger riemen gehad, maar die braken wel eens, en dan kon je weer aan 't betalen gaan. Staal is je ware, maar het maakt veel meer herrie. Pas op dat trapje en breek je nek niet.

De waarschuwing was niet overbodig want in een donkere hoek begon een smal, wankel trapje van acht treden, daarachter kwam er een soort loopbruggetje zo wankel als een kippenren en toen moest de reus aan de andere kant weer naar beneden, maar op zijn hele tocht scheen hij bang te zijn de eigenaardige meegeevende wanden aan te raken.

— Nu zijn we over de hoofdas heengelopen, legde Jack hem uit. Daar komt eigenlijk alles op neer, vat je.

Hij opende een deur, knipte opnieuw het licht aan, en nu zag de reus een ruimte, die erg veel leek op de asschacht van een hele grote mailboot.

Aan het ene eind van die zaal, die door tien lampen helder verlicht was en, in tegenstelling met de rest van het huis, van stevige eiken balken was gebouwd, versterkt met duimdikke hoekijzers, stond een sterke elektromotor, die een zware, van olie druipende as in beweging kon brengen. Deze was drie maal gelagerd en voorzien van excentrische schijven, die de zoldering schenen te dragen.

Op deze manier werd heel eenvoudig de golvende beweging veroor-

zaakt, want die schijven hadden niet dezelfde vorm, sommigen waren peervormig, andere ovaal, en er waren ook achthoekige bij. Op die schijven rustten de stalen, soepele banden, waarop de dunne vloerplanken stevig waren vastgemaakt.

— Het zien alleen maakt me al misselijk, verklaarde de reus direkt. En gaat dat nooit eens stuk?

— Jawel, antwoordde Jack doodleuk. Maar jij bent juist aangenomen om die defecten te repareren, als ze voorkomen. Op een keer is de vloer in zijn geheel naar beneden gekomen, omdat de fundamenteen niet behoorlijk waren gelegd. Tweehonderd mensen gingen mee naar beneden, en omdat die vervloekte machine bleef draaien, kwamen er brokken van. Een beroerd gezicht, dat kan ik je wel zeggen. Maar het ergste was, dat de baas bij de honderduizend dollar aan schadevergoeding moest betalen. Een bof, dat hij verzekerd was.

— Maar ik kan hier nauwelijks staan, klaagde de reus.

— Dan ga je maar zitten, je bent ook boven de maat. En kom nu maar mee, dan zal ik je de doolhof ook nog laten zien.

De twee mannen verlieten de ruimte weer door een andere deur, moesten weer een trapje op, dat ditmaal goed vast zat; Jack opende met een soort passepartout een verbindingsdeur, niet voor het publiek bestemd, en langs een omweg kwamen zij aan het begin van de doolhof.

— Geen tien meter in het vierkant, man en toch zou je er lelijk in kunnen verdwalen.

— En verdwaalt er ook wel eens iemand? vroeg Bill, op zijn pruimkauwend.

— Soms, antwoordde Jack lakoniek. Maar dan schreeuwen ze wel en dan halen we hen gauw genoeg

te voorschijn. Bij de voorstelling is er ook altijd een gids bij. Wij vergissen ons natuurlijk geen ogenblik. Ik hoef trouwens niet eens meer naar de aanwijzingen te kijken. Zie je die kleine, met rode verf geschilderde figuurtjes? Die volgen in een bepaalde volgorde op elkaar, vat je? Van een driehoekje ga je naar een vierkantje; van een vierkantje naar een cirkeltje; van een cirkeltje naar een ovaaltje enz. Als je dat maar volhoudt, dan ben je in een minuut door de hele flauwekul heen. Zeg, dat je pruimt kan me niets schelen, maar je hoeft het niet zo te laten merken. Daar hangt trouwens een bordje: Verboden te spuwen. Je kunt toch lezen?

— Neem me niet kwalijk, dat had ik niet in de gaten, mompelde Bill. Ik zal er om denken. Wat is dit voor een ding?

— Hier moet je opletten. Met die kleine, rode hefboom schakel je het mechanisme in, dat de valdeur laat neerkomen, en met deze groene laat je de hele vloer hier omklappen. En ik zou niemand aanraden om er alleen op te staan, want het is berekend op dertig personen, en je zou dus heel wat verder vliegen, dan je wel verwachtte. Hier zie je trouwens een nummerschaal. Meer dan dertig mensen mogen er niet tegelijk op dit stuk van de vloer staan. Zijn er nu maar vijftientwintig, dan zet je de hefboom in deze inkeping, dan worden de stalen veren minder sterk gespannen, en zo ga je maar door tot een minimum van tien. Als er maar negen bezoekers zijn, dan mag het ding helemaal niet worden gebruikt. Politievoorschrift. Overal steken ze hun neus in. Maar misschien is het goed. Een jaar of drie geleden deed de machinist zijn werk terwijl hij, zonder dat wij het wisten, stomdronken was. Op een gegeven ogenblik stonden er maar

twee mensen op het luik, en die werden zover weggeslingerd, dat ze alleen maar een haarspeld en een tandenstoker konden terugvinden. Wat er met de rest van de mensen gebeurd is, weet vandaag den dag nog niemand. Nóg een geluk, dat het boeren waren. Echte grasnikkers. Er was niet veel aan verloren.

De nieuwe keek erg ongelovig en zelfs een beetje verontwaardigd, zodat Jack dus maar snel verder uitlegde:

— Nu haal ik de hefboom over, nu gaat de valdeur naar buiten open. Zie je het valnet? Dat moet ook altijd goed worden gecontroleerd, dat de kabels altijd behoorlijk gespannen zijn. En nu het luik.

Jack haalde de groene hefboom over en met enorme kracht wipte, vlak achter de valdeur, draaiend om een stalen as een groot stuk van de vloer op, met een klap, alsof er een kanon werd afgeschoten.

Jack bracht de hefboom weer in zijn vroegere stand, en langzaam zakte het grote luik weer achterover, totdat het in de sponning rustte, de valdeur sloot ook weer de opening af, en de overgang van daglicht tot bijna volmaakte duisternis was zo groot, dat geen van beiden aanvankelijk iets kon onderscheiden.

Toen voelde Bill zich door Jack bij de arm grijpen en een gangetje induwen, waar een klein lichtje brandde, toen moest hij een trap af en kwam hij weer in de grote zaal, waar de machines stonden. Hier liet Jack hem gewoon aan zijn lot over met de boodschap, dat hij de leidingen moest nakijken, die door de trillingen wel eens los konden gaan, en de machine moest gaan afstellen en oliën.

Verder was het zijn taak te controleren of alle lampen nog goed waren en tenslotte moest hij het hele Schudhuis schoonmaken.

Zodra Bill alleen was, inspecteerde hij zijn omgeving eens en zei tot besluit hoofdschuddend en binnensmonds:

— Hoe verzinnen de mensen het. En dat noemen ze nu de vooruitgang van de beschaving.

HOOFDSTUK V

ONDERGRONDSE VERBINDING

Het werd naarmate de avond viel drukker op het tentoonstellingsterrein, maar op het Lunapark heerste nog niet de ware stemming, want het was een druilerige, grijze dag geweest.

Bill had zijn werk goed gedaan, hij had het hele Schudhuis en ook de doolhof keurig schoongemaakt; nu en dan was de baas eens komen kijken en had tevreden gegromd, want de machine liep prima, alle lampen brandden, alle leidingen waren intact en goed geïsoleerd, en de vloer golfde, dat het zien alleen al iemand zeeziek zou kunnen maken.

De schemering daalde over het Lunapark, waar hier en daar de lichten al aan waren, toen er twee mannen het Schudhuis van de achterkant naderden, die er uitzagen als lieden, die nog nooit in een grote stad zijn geweest, en die blijkbaar een beetje beduusd waren van het vele lawaai, de langs hen heen schietende auto's en het schelle licht uit de tenten, waarin nu en dan een oorverdovende herrie losbrak.

Het leek dan ook stom toeval, dat ze tenslotte bij een smalle achterdeur van het Schudhuis stonden en misschien was het wel per ongeluk, dat ze het volgende ogenblik heel

snel door die deur verdwenen.

Er achter stond echter de nieuweling, die fluisterend zei:

— Ik heb het eindelijk gevonden, mylord. Het was niet mijn schuld, dat het zo lang heeft geduurd. Ze hadden het prachtig verstoppt. Het is nóg stom toeval dat ik het gevonden heb.

— Het is prima, James, zei Raffles, onherkenbaar vermomd als een onnozel buitenmannetje. Mijnheer Brand en ik hebben wel ongeduldig op je telefoontje gewacht, maar toen het kwam zijn we ook onmiddellijk verschenen. Wanneer gaan hier de lichten aan?

— Ik ben bang, dat dit geen kwartier meer zal duren, mylord.

— Dan zullen wij voortmaken! Wat is die Goldman voor een vent?

— Dat is een kerel, die behalve de eigenaar van een lachhuis ook heel goed smokkelaar, kidnapper of bankrover zou kunnen zijn, mylord. Een onbetrouwbaar schoeltje, die volgens mij tot alles in staat is.

— En zeg me nu eens je oordeel. Geloof je, dat de vrouw hier in de buurt kan zijn?

— Daar kan ik niet op antwoorden, mylord. Ik weet er werkelijk niets van. Die Goldman is een keer

bijna een half uur weg geweest, zonder dat ik heb kunnen nagaan, waar hij eigenlijk heen gegaan is, maar ik ben er nu bijna van overtuigd, dat hij door de geheime deur is gegaan.

— Waarmee staat die deur in verbinding?

— Dat kan ik niet zeggen, mylord. Ik durfde niet zover weggaan. Maar ik weet wel, dat ik een lange gang voor me heb gezien, en die tamelijk breed was.

— Waren er boogvormige openingen aan weerskanten? Iets als nissen?

— Ja, dat herinner ik mij, zei de reus opgewonden.

— Dan had ik het dus bij het goede einde, Charles, wendde Raffles zich glimlachend tot zijn metgezel, die eruit zag alsof hij net afscheid had genomen van zijn koeien en varkens. Mijn studie van de stadsplanning is dus niet helemaal vergeefs geweest.

— Heeft hier dan misschien vroeger een kerk gestaan, mylord, vroeg Henderson nieuwsgierig.

— Dat niet bepaald, James. Eerder het tegendeel, zou men kunnen zeggen. Nog geen tien jaren geleden stond hier een van de grootste bierbrouwerijen van de hele Staat Californië, die gedeeltelijk afbrandde, en toen maar verder is afgebroken, omdat de direktie toch al liever de stad uit wilde en hier dus een goede gelegenheid zag. Volgens de beschrijving strekten de bierkelders zich uit over een oppervlakte van verscheidene vierkante kilometers en de schepen, die vaten aanvoerden en weghaalden, meerden langs de kade, die je van hier af nauwelijks kunt zien. Nu de deur, James.

— Weet je wel wat je gaat ondernemen, Edward, vroeg Brand.

— Op de eerste plaats wil ik die vrouw bevrijden. Laat ik echter eer-

lijk zijn: ik wil haar en haar juwelen voor de dag brengen en de laatste voor mezelf houden.

— Maar het kan toch iedere minuut door Denise Roberts worden bekend gemaakt, dat zij niet werd ontvoerd?

— Zo dom zal ze niet zijn, Charles, zei Raffles nuchter. Waarom zou ze zich deze gratis reclame laten ontgaan? Hoe langer de bladen haar naam noemen, zonder dat het haar een cent kost, hoe voordeliger het voor haar en voor haar naam is. En wat doet de naam er ook toe? Laten wij voortmaken, want straks zullen zij Henderson roepen. Is er veel personeel in dit gekke huis?

— Er is nog een manager, een paar uur lang ben ik geholpen door een werkster en dan is er nog een jongen, over wie ik de baas mag spelen, en over een kwartier als de voorstellingen beginnen, komen er nog een paar gidsen en controleurs en ook nog de muziek.

— Vlug dan!

De drie mannen hadden dit korte gesprek gehad helemaal achteraan in een donkere gang, een van de weinige gangen, waarvan de vloer vastlag.

Voorafgegaan door Henderson, liepen zij half op de tast, die gang uit, totdat de reus fluisterend waarschuwde:

— Hier is een trapje naar beneden. Niet links tegen de muur steunen, want die geeft mee. Er is rechts een leuning van ijzeren gasbuizen. Het hele ding zit in elkaar als een karatenhuis.

Nu stonden zij beneden in een zo intense duisternis, dat zelfs Raffles niets kon onderscheiden, maar Henderson maakte licht met een zaklamp, en toen gingen zij verder.

De gang had wanden van gegolfd plaatijzer, waarvan de stukken over elkaar konden heenschuiven. Door

de reten drong echter niet het minste licht door. Raffles stond een ogenblik stil, greep Henderson bij de arm, en vroeg heel zacht:

— Eén ding, James, geloof je dat die Goldman bij de zaak betrokken is?

— Dat is zo goed als zeker, mylord.

— Dat is genoeg. Verder dan maar. Maar zegauw je ons de deur gewezen hebt, is het misschien beter dat je teruggaat.

— Maar ik zou veel liever met u meegaan, mylord, wie weet welke gevaren er daar achter die geheime deur dreigen. Dan kunt u misschien een paar stevige vuisten wel gebruiken. Wat komt het erop aan of hij me mist? Hij zal gewoon denken, dat ik ben weggelopen.

— Zonder je loon te hebben gebeurd? Dat klinkt onwaarschijnlijk. Intussen... Hij hield plotseling op, want vlak bij had de ijzeren wand gekraakt en toen klonken er voetstappen, en vóór Henderson de lamp nog had kunnen uitknippen, werd er een deur opengegooid, de gang werd helder verlicht en Goldman werd zichtbaar, die op dat ogenblik verre van nuchter was.

Hij schreeuwde zo luid hij kon:

— Waar zit je? Wat loop je hier te luieren? Betaal ik je ervoor om hier de boel na te snuffelen? Zo, en je bent niet alleen, merk ik.

Goldman had zijn hand in zijn rechterbroekzak gestoken en hij scheen van plan te zijn nog harder te gaan schreeuwen, misschien om zijn mannen te hulp te roepen, Raffles begreep, wilde de hele onderneming niet mislukken, dat hij snel en krachtig moest optreden.

Razendsnel sprong hij Henderson voorbij, en in dezelfde, katachtige sprong, strekte hij de arm en trof met een meesterlijke direkte de spullebaas zó hard op het puntje

van de kin, dat deze geen kik meer gaf en langzaam, als een zak hout, omlaag gleed langs de ijzeren wand, totdat hij roerloos op de vloer bleef liggen.

— Henderson moet direkt de machine aanzetten, zodat de zaak op gang is, dan zullen de suppoosten en de gidsen hun baas niet zo gauw missen, want ze hebben dan hun handen vol, zei Raffles.

Henderson was al klaar met zijn werk; Goldman kon geen vinger meer verroeren en evenmin enig geluid uitbrengen.

Maar zelfs al zou hij dat hebben gekund, dan zou het al niet meer hebben geholpen, want Henderson was vlug naar de machinekamer gelopen, en had daar de hefboom overgehaald, die de elektromotor en daarmee de geweldige hoofdas in beweging bracht.

Eerst langzaam en daarna steeds vlugger begonnen de onregelmatige schijven te draaien en met een oorverdovend lawaai begon de zoldering direkt in alle mogelijke richtingen te golven en te trillen.

De reus voegde zich snel weer bij Raffles en Brand en nadat de gebonden en machteloos gemaakte baas in een donker hoekje was gelegd, ging de tocht verder, waarbij de zaklantaarn weer haar diensten moest bewijzen.

Nog een tiental stappen en toen stond Henderson stil op een punt, waar de gang plotseling dood scheen te lopen. Van een deur was tenminste niets te bespeuren, evenmin iets van een luik en kieren waren er ook al niet te zien. Het leek alsof de gang daar was afgesloten door een betonnen muur.

Maar dit was alleen maar schijn, want nadat Henderson bij het licht van de lamp enige tijd de linkerzijwand had onderzocht, scheen hij op een kleine oneffenheid te drukken,

nauwelijks zichtbaar voor het blote oog. Die betonnen wand bleek van staal te zijn, dofgrijis geverfd en op zij te schuiven als een schuifdeur.

Dadelijk viel het licht van de lamp, onzeker en bevend, op de gewelven, waarover de reus gesproken had.

Voor een kenner was er ook geen ogenblik twijfel mogelijk of men had hier te doen met de verlaten kelders van een hele grote bierbrouwerij.

— Zou die kelder wel eens onderlopen, vroeg Brand enigszins ongerust.

— Misschien, als het water in het Michiganmeer bijzonder hoog is opgezweept door een noordwester storm. Misschien wordt deze kelder overstroomd, als de riolen van het water niet meer kunnen verzwellen. En nu zullen wij eens kijken waar dit brede middenpad tussen de nissen ons heen brengt.

Raffles had zelf de lantaarn van Henderson overgenomen, en Brand had ook zijn eigen zaklamp ontstoken, zodat zij voldoende licht vooruit konden laten schijnen, om daarbij hun weg te vinden.

De kelder was langwerpig en rechthoekig, of nog beter uitgedrukt, hij leek op een straat met reusachtige nissen inplaats van huizen.

Hier en daar zag men nog overblijfselen van een vat, half vergaan en aangevreten door ratten en op ongeveer twintig meter van de ijzeren deur, die Raffles voor alle zekerheid maar had laten openstaan, lag in een van de grootste nissen een geweldig okshoofd, dat nog intact scheen te zijn.

Steeds verder liepen zij, totdat de keldergang plotseling een rechte hoek maakte, waarna de nissen weer verder gingen. Raffles zei:

— Nu moeten wij, lijkt me, in de richting van de oever lopen.

Raffles had goed gezien, want het

licht van de lantaarns werd zacht weerspiegeld in een half natte oppervlakte.

Het moest een soort kluisdeur zijn, waarschijnlijk van roestvrij staal gemaakt, want de oppervlakte was niet met een laag verf bedekt, en toch was er ondanks de voortdurende vochtigheid van deze kelder geen roestvlekje te zien op het gladde metaal.

Raffles, zijn lamp wat hoger houdend, stond een ogenblik stil en mompelde:

— Natuurlijk is de kelder nog veel groter, en dit kan onmogelijk de enige afsluiting zijn, maar als men de vermiste vrouw hier heeft opgesloten, dan zit zij misschien daar achter die deur. Wij moeten haar proberen te openen, Charles.

Brand deed een paar stappen vooruit, toen hij plotseling een zachte, ongeduldige schreeuw gaf en haast gestruikeld zou zijn.

— Wat is er, vroeg Raffles, dadelijk op zijn qui vive.

— Ik ben bijna over iets gevallen, vervloekt, ik geloof, dat ik iets heel stoms heb uitgehaald; ik ben over een draad gestruikeld, een staal-draad, die op een hoogte van een paar duimen dwars over de gang is gespannen.

— Mooi zo. Dan heb je natuurlijk een of andere alarminstallatie in beweging gebracht en wij zullen ons op een onaangename ontmoeting moeten voorbereiden.

Als een direkte bevestiging, klonk er op een enige afstand een geluid, alsof er een deur werd opengegooid, snelle voetstappen klonken onder het lage plafond en toen werden de drie mannen plotseling bijna verblind door een sterk zoeklicht, dat hun recht in het gezicht scheen en het volstrekt onmogelijk maakte iets te onderscheiden.

Maar dat schelle licht liet hun

ogen onaangedaan en met die oren hoorden zij heel duidelijk de onheilspellende woorden :

— Handen omhoog en geen voeten verzetten, of wij schieten jullie neer als honden.

HOOFDSTUK VI

DE BENDE VAN DE GOUDEN SPIN

Raffles en zijn vrienden deden niet eens de moeite een beweging naar hun zak te maken.

Zij konden de tegenstander niet zien, en konden alleen maar vermoeden waar hij zich ongeveer ophield.

Een kort ogenblik nadat de dreigende stem geklonken had, doken er een paar zwarte gedaanten uit de lichtzee op, en alle drie voelden zij een hard, koud voorwerp tussen hun ribben drukken. Zij wisten dat het revolverlopen waren, die bij de eerste de beste verdachte beweging van hun kant aan alles een einde zouden maken.

En toen klonk weer de bevelende stem :

— Naar kamer 4 met hen. En denk erom: wie zich verzet is er geweest.

In een oogwenk kwamen er nog meer gestalten opdoemen, toen ging het schelle licht uit en het volgende ogenblik werden zij van elkaar gescheiden en omringd door wel twaalf of veertien mannen, die hen tamelijk onzacht voortduwden in de richting vanwaar zij gekomen waren.

Aan de voorkant van het oksenhoofd was een smalle deur, die op dit ogenblik open stond en uit het reusachtige vat, dat met de achter-

kant tegen de muur bleek te rusten, straalde een helder licht.

De drempel van die deur lag op bijna drie decimeter van de grond en men kon er dus heel gemakkelijk instappen.

De drie mannen werden gedwongen het reusachtige vat in te gaan, en toen zagen zij dat de achterwand bijna helemaal was weggenomen, tegelijk met een stuk van de muur, zodat het vat eigenlijk niets anders was dan een soort doorgang tussen deze kelderafdeling en een aangrenzende.

De deur vooraan was zo goed verborgen, dat het onmogelijk was, bij het spaarzame licht van een zaklantaarn haar te ontdekken.

Anders liep men dat vat voorbij; men vond het een groot vat en daar bleef het bij.

Brand liep met een bleek gezicht en zei zacht tegen Raffles, toen zij op het punt stonden het grote oksenhoofd aan de andere kant weer te verlaten :

— De hemel weet wat ons boven het hoofd hangt, en dat is alleen te danken aan mijn stommitieit.

— Geen onzin, zei Raffles. Niemand had hierop verdacht kunnen zijn en...

— Houd je bek, beval dezelfde

stem van net, die Raffles meende te herkennen.

Hij draaide het hoofd om en keek recht in het van woede vertrokken gezicht van Battista, die op de voet gevolgd werd door Ina Bertini.

Op het gezicht van de beide Italiaanse boeven echter was geen spoor van herkenning te lezen, en Raffles had althans de zekerheid, dat zijn vermommig afdoende was geweest, evenals die van Brand.

De schurken bleven vlak achter hen lopen, nog altijd klaar om te schieten. Zij kwamen nu in een keldervertrek, waar nog meer kerels en twee tot drie vrouwen aanwezig waren, die hen met spottende nieuwsgierigheid aanstaarden.

Het vertrek was vrij goed gemeubileerd, als een soort vergaderzaal, die veel gebruikt werd; er stonden acht of tien tafeltjes, en er was zelfs een soort buffet met een barkeeper erin.

Achter een tafel zat een dikke man, met een onderkin en buitengewoon onaangename lichtgrijze varkensoogjes, die nu en dan, als hij lachte, wat hij vaak deed, achter wallen van vet schenen te verdwijnen.

Deze man rookte heel rustig een lange dunne sigaar, waarschijnlijk een Mexicaanse, maar de blik, die hij op de gevangenen wierp, was allesbehalve geruststellend.

— Wat breng je me dààr nu, Battista? vroeg hij, nadat de hele bende halt had gehouden op een paar voet afstand van de verhoging.

— Gesnapt in de kelder, chef, antwoordde Battista. Brachten de alarminstallatie in werking. Voor die grote kerel ben ik trouwens al gewaarschuwd. Ina sprak vanmiddag met de nikker die bij Goldman in dienst was en...

— Geen namen noemen als het niet nodig is, onderbrak de dikke

man achter de tafel hem streng. Je bent hier nog niet lang, Battista, maar ik eis van mijn mannen een snel begrip, onthoud dat. Zo, dat is dus de kerel, die de plaats van de nikker heeft ingenomen. Dat zal wel een doel hebben gehad, nu we hem hier vinden. Je bent zeker erg sterk?

— Kom maar achter die tafel vandaan, dan kun je het eens proberen, zei Henderson.

— Dat is een brutaaltje, dat jonge mens. Maar we kunnen niet altijd lachen. Terzake dus. Wie is de baas van jullie?

Bijna instinctief deden Henderson en Brand een stap terug; toen staarde de dikke man Raffles met enige verwondering aan en zei:

— Wat betekent dit eigenlijk? kerel, ik heb nog zelden iemand gezien, die zo op een ziek schaap lijkt als jij. Wat moet dat betekenen? Hoe ben je hier verzeild geraakt?

Raffles nam dadelijk zijn zwakste, aarzelandste stem aan, toen hij antwoordde:

— Het is een vergissing, Edelaachtbare. Wij waren verdwaald, mijn maat en... ik. Wij zochten werk in het Schudhuis.

— Ik zou je aanraden, man, niet te proberen mij voor de gek te houden. Ik weet niet, maar jou onnozelheid lijkt mij een masker. De grote kerel, bijvoorbeeld, ziet er niet naar uit of hij verdwalen zal.

Raffles wilde weer iets zeggen, toen er een smalle deur op het lage podium open ging en Goldman te voorschijn kwam, heel opgewonden, en half gek van woede.

Hij scheen grote moeite te hebben zich in te houden en niet onmiddellijk op Raffles toe te stormen, en barstte direkt los:

— Ik geloof, dat we hier een mooie vangst gedaan hebben, baas. Dat had je niet gedacht, nietwaar,

dat je me zo gauw zou terugzien. Maar nu heb ik een appeltje met jullie te schillen.

— Je kon wel eerst eens vragen of ik je het woord geef, Goldman. Hoe kom je hier en wat is dat voor een blauw oog? Je hebt ook allemaal striemen om je polsen. Vertel op wat er gebeurd is. Duidelijk en vooral kort. We hebben vanavond nog meer te doen.

— Vanochtend kwam de nikker niet en ik zat met mijn handen in het haar, toen die grote vogelverschrikker daar kwam aanslenteren en mij om een baantje vroeg. Hij zei, dat hij de roetmop het ziekenhuis in had geslagen, ik geloofde hem en zette hem aan het werk. Maar de roetmop is zo gezond als een vis, wat jullie straks zelf kunt zien, want hij is hiernaast in de kleine wijnkelder. Over zijn kracht had ik niet te klagen, maar hij heeft zijn tijd blijkbaar besteed om de geheime deur op te zoeken. Toen heeft hij een kwartier vóór het openen van de tent, aan de achterkant, die twee kerels binnen gelaten met een doel, dat ik wel vermoeden, maar niet met zekerheid vaststellen kan.

— Stel het dan maar niet vast en ga verder, beval de chef kortaf.

— Zowat vijf minuten vóór ik de deur zou opengooien, hoorde ik een verdacht geluid, ging eens kijken en vond dat lieve drietal in een interessant gesprek. Natuurlijk wou ik schieten op die inbrekers, of wat het anders zijn, maar mijn wapen werd me uit de hand geslagen, en toen kreeg ik een oplawaai, dat ik sterretjes zag. Wat er toen verder gebeurd is weet ik niet, maar toen ik weer besef van die situatie kreeg, lag ik aan handen en voeten gebonden en met een prop in mijn mond in mijn eigen schudhuis.

— En was het schudden toen al begonnen? Vreselijk! spotte een

rode vrouw, die met een sigaret tussen de roodgeverfde lippen dichterbij was gekomen.

— Ik zou je adviseren geen grapjes te maken, rode Ilse, zei de voorzitter dreigend. Daar is het nu de tijd niet voor. Hier is werk voor de Gouden Spin.

De rode vrouw keek de chef vals aan en mompelde, slechts half verstaanbaar:

— Je hoeft niet zoveel koude drukte te maken. Jij blijft ook niet lang meer aanvoerder, als ik er verstand van heb, Derrick Coole.

Of Coole het verstond is niet zeker, maar in ieder geval hield hij zich prachtig, want hij ging rustig, zonder de vrouw met een blik te verwaardigen verder:

— En hoe kwam je weer vrij, Goldman?

— Een van de gidsen vond me, stom toevallig. En net was ik weer op de been, of de nikker komt aanwandelen, vertelt me, dat hij zo'n spijt heeft en laat me de twintig dollars zien, waarmee die kerel daar hem had omgekocht om weg te blijven. Ik had ook verstandiger moeten zijn en moeten weten, dat niemand de roetmop aan kan.

Er klonk een soort leeuwengebrul, dat zeker een lach moest betekenen en, diep gebukt, kwam uit de smalle zijdeur een neger te voorschijn, van een werkelijk Herculische lichaamsbouw en die voor Henderson inderdaad maar weinig hoefde onder te doen.

Hij lachte nog altijd, en het leek alsof de hele kelder ervan dreunde.

Derrick Coole echter had een allesbehalve geruststellende uitdrukking op zijn gezicht, toen hij rustig tegen Raffles begon te praten:

— Dat is dus jouw verdwalen, he? De weg kwijt. Nu, wij zullen wel een goede weg voor je weten te vinden. En nu zonder praatjes of

omwegen. Wat deden jullie in het huis van Ike Goldman en waarom maakten jullie hem onschadelijk?

— We zochten naar de vrouw, die jullie ontvoerd hebt, antwoordde Raffles kalm.

Die paar woorden hadden dezelfde uitwerking alsof er midden tussen de aanwezigen een bom was gooid.

Coole was half opgerezen uit zijn stoel en wierp Raffles een woeste blik toe, met de beide gebalde vuisten op het tafelblad leunend.

Het dikke gezicht van Coole was strak en bleek geworden. Hij was naast de tafel gekomen, kwam van het podium af, liep langzaam naar Raffles toe, keek hem aan, met de vuisten in zijn zij, en vroeg toen langzaam:

— Waar kom je vandaan? Wie ben je? Wie is je chef en bij welke gang hoor je? Wist jij niet, dat de afspraak was, dat Coole dit gedeelte van de tentoonstelling zou exploiteren? En ken je de afspraak niet, de dood voor wie ze schendt?

— Ik ben geen lid van een bende, antwoordde Raffles nog steeds even rustig. Ik werk voor eigen rekening. En van een afspraak weet ik dus niets. Ik had die juwelen graag zelf willen hebben en ik was natuurlijk boos, omdat een ander me voor was geweest.

— Zo, was je daar boos om? zei Coole grijnzend. En een nieuweling dus? Nu, dat zal worden onderzocht. Breng hem maar weg, jongens. Je weet waarheen.

— Allemaal bij elkaar? vroeg Battista, die een soort kapitein scheen te zijn.

— Ben je gek? Natuurlijk apart. Anders zouden ze elkaar kunnen helpen om te ontsnappen.

Op dit ogenblik klonk er van achter een deur, dicht bij het podium, een zwak geklaag, en iedereen keek

die kant uit.

Het was even stil en toen klonk de scherpe stem van de rode vrouw, met haar porseleinblauwe slangenogen:

— Denise schijnt te zijn bijgekomen. Maar goed ook. Stel je voor, dat ze zo hard op haar hoofd was geslagen, dat ze nooit meer voor de film had kunnen spelen. Wat een verlies voor de kunst.

— Laat me eruit! schreeuwde plotseling een hoge, van zenuwen en drift overslaande stem. Ik zal me beklagen bij de president. Als jullie maar weet, dat ik connecties heb in Washington. O, mijn hoofd, mijn arme hoofd.

En toen klonk er plotseling een kreet, veel harder nog dan de vorige, die door een hartverscheurend gemjammer werd gevolgd en toen klaagde dezelfde stem:

— Mijn juwelen, ze hebben me mijn juwelen afgenomen. O, die schurken!

Twee kleine vuisten bonsden woedend als 'n roffel op de deur, totdat Coole ongeduldig tegen Battista zei:

— Ga naar binnen en leg haar het zwijgen op. En zeg, dat ze zelf een briefje moet schrijven aan haar familie of aan haar man, waarin ze vraagt om de centen. Ze moet schrijven, dat ze er anders aangaat. Ik heb niet veel zin om nog langer te wachten.

De opgesloten vrouw moest werkelijk door het dolle heen zijn, want ze schopte nu ook tegen de sterke deur, die echter niet week.

Battista had een zware sleutel uit zijn zak genomen, stak die in het slot, schoof de twee zware grendels terug en wilde binnengaan, toen hij door een soort natuurkracht opzij werd geduwd en de gevangene naar buiten stormde.

Er ging een schreeuw van verbazing en woede op.

Voor die verbazing was wel aanleiding, want de vrouw, die daar zo plotseling verschenen was, leek al heel weinig op de wereldberoemde filmster. Een van de mooie wenkbrauwen was een stukje verschoven, als het ware afgezakt, de mond was veel groter dan hij placht te zijn, en door haar woeste bewegingen was het haar helemaal in de war geraakt, terwijl het rood van wangen en lippen tot een vlekkerige, onsmakelijke kleurencombinatie was uitgevloeid. Waarschijnlijk had ze ook van woede gehuild, wat voor een opgemaakte vrouw fataal is, want het zwart van wimpers en wenkbrauwen had zich vermengd met het zachte rood van de wangen, en haar linkeroog zag eruit, alsof men haar daar een harde stomp op had gegeven.

— Wat ziet die eruit! riep rode Ilse met een boosaardig spotlachje. Als haar stille aanbidders haar zo eens konden zien. Het is net een andere vrouw.

— Het is ook een andere, klonk de rustige stem van Raffles. Die dame is Denise Roberts niet maar Bonita Altaros, haar double. Daar hadden jullie zeker nooit van gehoord. Maar waarom vestigt men zich dan als boef, als men zo slecht op de hoogte is?

De laatste woorden gingen bijna helemaal verloren in de kreten van woedend protest, ongelooft en wraakzucht. Coole had een voorzittershamer gegrepen en beukte daarmee op de tafel tot het dreunde, terwijl hij schreeuwde:

— Stilte! Geen woord meer, of ik zal jullie laten zien wie Coole is!

Hij was weer op de verhoging en achter de tafel gestapt en toen het doodstil was geworden, richtte hij zich tot de geschrokken vrouw en vroeg:

— Is het waar wat die man zegt?

Dat kan toch niet? Ben je Denise Roberts niet?

— Natuurlijk ben ik die niet! jammerde de vrouw. Wat waren jullie dan met mij van plan?

Coole gaf haar geen antwoord, maar wendde zich tot Raffles met de vraag, waarin ook een bedreiging lag:

— Wist jij dat de vrouw, die we hadden ontvoerd, Denise niet was?

— Ja, dat wist ik. Ik heb er erg om moeten lachen, ofschoon ik de arme Bonita natuurlijk beklagde.

— Zo, heb jij moeten lachen, herhaalde Coole weer. Nu, dat zal je misschien nog slecht vergaan. Ik zal jou laten zien, dat we niet het zoodje zijn, waarvoor jij ons aanziet. Sluit dat wijf weer op, Bastista, en zorg dat ze morgen op de bekende plaats is. En over die stomme vergissing van jullie, daar spreken we nog wel eens over.

— En dat wil een goed georganiseerde bende zijn, riep rode Ilse, met een uitdrukking van minachting in haar stem. Schooljongens hadden waarachtig beter gedaan. Een kind kan toch wel zien, dat dat schepsel Denise Roberts niet is.

— Houd je bek beval Coole grof. Niemand vraagt je wat. Jij krijgt hier wat al te veel praat naar mijn zin. En maak je maar niet ongerust, degenen, die de vergissing begaan hebben, zullen ervan lusten. Gooi haar weer in haar hok, Battista.

— Laat me gaan en geef me mijn juwelen terug, klaagde Bonita. Wat hebben jullie eraan?

— Nee, die is goed, schetterde rode Ilse. Horen jullie dat, jongens. Ze vraagt ons wat we eraan hebben! We gaan ze natuurlijk verkopen, liefje.

— Maar geen enkele juwelier zal jullie er meer dan drie of vier dollar voor betalen, jammerde Bonita. Ze zijn toch vals.

HOOFDSTUK VII

BIJ GEBREK AAN BROOD...

Er waren ongeveer drie uren verlopen, sinds de herrie in de kelder van de oude bierbrouwerij, een uitroep, die een geweldige consternatie tengevolge had gehad, en waarna een soort van revolutie was ontstaan, die alleen met moeite bedwongen kon worden door de chef, Coole.

Onmiddellijk was een van de experts van de bende van de Gouden Spin telegrafisch ontboden en nog geen tien minuten later had een snelle auto hem naar de plek gebracht, waar met ongeduld op hem werd gewacht.

De van Bonita afgenomen juwelen werden hem voorgelegd, en na een onderzoek, dat ongeveer vijf minuten duurde, verklaarde hij de diamanten en de paarden voor vals. Zij waren ongetwijfeld meesterlijk nagebootst, maar zij waren ontegenzeggelijk en beslist vals.

Niemand dacht eraan, de expert tegen te spreken, want men kende zijn bekwaamheid.

En omdat Coole een man was, die voor misdaden niet terugschrikte, mits ze iets opleverden, werd de arme Bonita opnieuw geboeid, ten overvloede ook geblinddoekt en zo werd ze snel, zonder te weten waar ze geweest was, maar terwijl iedereen overtuigd was, dat ze de politie toch niet in de zaak zou durven mengen, per auto ergens naar een uithoek van Chicago gebracht, waar men haar achter liet, behangen met al haar juwelen, en waar een agent

haar pas tegen het middernachtelijk uur bij toeval ontdekte, half bewusteloos van ellende en schrik.

De rol van Denises double in het drama was dus uitgespeeld en wij zullen dan ook van deze dame niets meer te horen krijgen.

Maar toen men nu eens omkeek naar de drie gevangenen, toen bleken deze spoorloos, temidden van het opgewonden tumult, te zijn verdwenen, alsof ze er helemaal niet geweest waren.

Niemand begreep hoe dat met mogelijkheid had kunnen gebeuren, totdat men de bewaker van de deur, waardoor de drie mannen waren binnengebracht, en die toch in iedere vuist een met zes kogels geladen revolver geklemd had, bewusteloos naast zijn stoel op de vloer zag liggen, in een diepe slaap, waarvan de aard en de oorzaak pas geruime tijd later zou worden vastgesteld door een arts, die deel uitmaakte van de bende, evenals de knappe juwelen-expert.

Wij wagen ons niet aan een beschrijving van de woedeuitbarsting, die op de ontdekking van de plotse linge verdwijning van de drie mannen volgde.

Het was vooral rode Ilse, die het hoogste woord had, en die met gillende stem telkens opnieuw brulde:

— Stomme ezels! Zuigelingen! En dat wil Chicago terroriseren! Drie mannen verdwijnen hier als dubbeltjes uit een portemonnaie.

waar een gat in zit! En niemand schijnt het te hebben opgemerkt. In plaats van hen te binden, of ze voor mijn part dadelijk neer te leggen. Maar dat garandeer ik je Derrick Coole, als jij op deze manier door blijft gaan, dan blijven we niet lang meer goede vrienden. Ik dacht de vriendin te zijn van een man met hersens, maar niet van een ezel.

Coole was op haar toegelopen om haar te kalmeren, maar zij was al bij de deur en was woedend wegge- lopen. En daarop had men weinig anders kunnen doen, dan elkaar een uur lang de schuld te geven van de jammerlijke mislukking van de zo mooie opzet, en vervolgens de bijeenkomst maar te schorsen, in de hoop, later de schade te kunnen inhalen.

En nu was het bijna twaalf uur in de nacht, en Derrick Coole zat helemaal alleen in een van de mooiste kamers van zijn prachtig ingerichte flat op de eerste verdieping van een ouderwets huis, verzonken in een bitter gepeins, en met een fles whisky en een glas voor zich, die hem waarschijnlijk tot morele steun moesten strekken.

Coole was nog niet zo heel lang chef; hij moest eigenlijk zijn brevet nog halen, als men het zo noemen mag. Hij had met de juwelen van Denise Roberts en met het eisen van een losprijs voor haar, een goede beurt willen maken, en nu was het resultaat een dubbele mislukking geweest en had hij een miserabel figuur geslagen; dat alles met de wetenschap, dat er zeker wel een half dozijn mannen uit de bende loerden op zijn hoge positie; misschien ook wel op rode Ilse.

En het leek wel of zij hem allen in de steek hadden gelaten, want niemand had zich verroerd om met hem mee te gaan als lijfwacht, zoals dit meestal gebeurde. Men had

hem geheel alleen laten vertrekken.

Geen wonder, dat zijn stemming uiterst somber was en dat de dikke Coole zich bitter verongelijkt en verlaten gevoelde.

De fles whisky was al bijna half leeg, en nog altijd had hij daaruit niet voldoende steun kunnen putten.

Hij begon al te zinnen op een herstel van zijn prestige; op een kolossale slag, die hem er ineens weer boven op zou brengen en hem tot de held van de dag zou maken, toen er even op de deur werd getikt, en zijn bediende hem kwam zeggen:

— Pardon, mijnheer, daar is Miss Ilse.

Een glans van blijdschap kwam er in de kleine varkensoogjes van de chef en hij zei vlug, terwijl hij niet zonder enige moeite overeind kwam uit zijn gemakkelijke stoel:

— Laat haar dadelijk hier komen en ga jij dan maar slapen, Jean.

De deur ging dicht, een ogenblik later ging ze weer open en rode Ilse kwam binnen, helemaal opnieuw opgemaakt. Coole begon dadelijk met een trillende stem:

— Heerlijk dat je er bent, Ilse. Als je wist wat ik geleden heb door jullie koelheid. Ik had die kerels kunnen verpletteren. Maar ze zullen me leren kennen. Jij vertrouwt me dus nog wel, Ilse. Je wilt me niet in de steek laten?

— Dat zal er van afhangen! antwoordde Ilse, allesbehalve geestdriftig.

Zij was gaan zitten en de brede rand van haar hoed wierp een schaduw over haar gezicht, maar hij kon het glinsteren van haar porseleinblauwe ogen in het violet, waarmee ze de leden had aangezet, duidelijk zien.

Zij steunde de elleboog op de knie en haar kin op de gebalde vuist en hij zag het schitteren van de diamanten ring, die hij haar zelf gege-

ven had, nog geen week geleden, als een deel van de bult, bij een goedgelovig juwelier gemaakt.

Hij probeerde haar met een beweging van logge galanterie te naderen, maar zij zei vlug:

— Nee, blijf alsjeblieft waar je bent. Zover zijn we nog niet Derrick. Je hebt heel wat goed te maken, jongetje en ik zal zo vrij zijn je een klein verhoor af te nemen.

— Ik wil alles voor je doen, Ilse, als je maar weer goed op me wordt, zei Coole.

— Ik wou, dat je een kerel werd. Ik kan alleen met mannetjesputters omgaan. Die dubbele stommiten van vanavond kan er werkelijk niet mee door. Vertel me eens, wat had je met de juwelen willen doen, als ze echt waren geweest.

— Voorlopig had ik ze natuurlijk bewaard, en als er tijd genoeg over verlopen was, had ik ze verkocht en de opbrengst op de gebruikelijke manier pondsgewijze verdeeld onder de jongens, die bij de zaak hadden geholpen.

— En als nu die vrouw eens werkelijk Denise Roberts was geweest en je had de losprijs binnengekregen, wat was er dan mee gebeurd?

Coole keek Ilse enigszins verbaasd aan en gaf ten antwoord:

— Dat was toch allang afgesproken. Jij bent toch bij die besprekingen geweest! Ik zou het geld bewaard hebben.

— Hier?

— Natuurlijk hier; waar anders? Ik zou het in mijn eigen brandkast hebben bewaard.

— Dus, daar zit op het ogenblik niet veel in, Derrick?

— O, er zit altijd nog genoeg in! riep de chef zelfvoldaan.

Toen kwam er iets van ongerustheid in zijn stem en hij ging verder:

— Ik hoop toch niet, dat je nu alwéér geld nodig hebt, Ilse. Ik zou

het heel erg vinden, als bleek, dat je daarvoor alleen gekomen was.

— Dat heb je zeker in een of ander beeldverhaal gelezen, spotte de vrouw opstaande en met haar shawl spelend. Komaan, maak die kast maar eens open en geef me wat geld, want dat heb ik hard nodig.

Derrick Coole scheen een korte strijd met zich zelf te voeren en met zijn hartstocht voor de vrouw, die in botsing kwam met zijn hebzucht en zei toen vastberaden:

— Het kan nu niet; het spijt me, maar het gaat werkelijk niet. Als die zaak van vanavond gelukt was, zou het wat anders zijn. Maar ik heb op het ogenblik nauwelijks zestigduizend dollar in die kast daar.

— Dat is ruim voldoende, zei Ilse rustig, met haar ogen even de blik volgend, die de schurk geworpen had op een meubel, dat er zo op het oog helemaal niet uitzag als een brandkast, maar eerder leek op een llikeurkastje, met deuren, voorzien van geslepen, dik glas.

— Wat bedoel je daarmee? vroeg Coole ongerust en verbaasd.

— Ik bedoel, dat je die kast daar nu maar eens moest openmaken, die zo goed verborgen is achter een salonmeubel en mij de zestigduizend dollar moest geven, die je daar nu in hebt.

— Ben je gek geworden Ilse? riep Coole razend uit. Ik zou mijn brandkast helemaal leeghalen voor jouw zin. Geloof je dat echt?

— Ja Derrick, dat geloof ik. En als je het niet doet voor mij, dan zul je het... hierom wel doen.

Razendsnel had de vrouw haar tas geopend, en er kwam een revolver van respectabele afmetingen uit te voorschijn. Het leek helemaal niet op het met paarlinoer ingelegde revolvertje van rode Ilse.

Coole was splerwit geworden. Zijn blikken gingen van het gezicht

van de vrouw tot aan haar voeten en hij vond die voeten plotseling wel zeer groot, tenminste voor een vrouw.

Zijn instinct dreef hem ertoe een vlugge beweging te maken naar zijn eigen zak, maar onmiddellijk klonk een scherpe stem, nu heel wat lager dan die van rode Ilse en met een onmiskenbare dreiging erin:

— Als je maar een beweging durft maken, Coole, dan schiet ik je een kogel door je dikke lichaam. Steek je handen omhoog en geef geen geluid, of het zal je laatste geweest zijn.

— Waar is ze? Wat heb je met Ilse gedaan, beest? siste Coole bijna onverstaanbaar van woede.

— Wees maar gerust, ze leeft. Wij horen niet tot het genre, dat in koelen bloede moordt, Coole. We zullen haar overgeven aan de politie, als ze daar tenminste niet al te veel goede vrienden bij heeft. Misschien wordt er wel naar haar gezocht. En nu geen praatjes meer, want ik heb het druk. De sleutels heb je natuurlijk in je zak. Maak die kast open.

— De duivel moet je hebben bijgestaan, dat je zo op haar lijkt, gromde Coole, nog altijd wit van woede.

— Nee, het was maar een gewone schminkdoos! antwoordde de bezoeker met een lachje.

Maar tegelijk maakte de revolver een veelzeggende beweging voorwaarts, en de man in vrouwenkleren stak een allesbehalve vrouwelijke hand in de eerste de beste zak van het slachtoffer en vond daar een sleutelbos van vier stuks sleutels. Hij drukte ze Coole in de hand en beval nors:

— Nu geen getreuzel meer, en vlug die kast open!

Coole scheen zich te hebben gebukt voor het noodlot. Met gebogen

hoofd liep hij langzaam naar de likeurkast, opende een deur daarvan en scheen even naar een hefboom of knop te tasten.

Langzaam draaide het hele kastje om een onzichtbare as om, een deel van de muur kwam vrij en daar stond, in een vrij diepe nis een prachtige, moderne brandkast. Maar toen wendde Coole zich om en begon jammerend:

— Luister eens. Ik begrijp heel goed, dat jij een van die drie kerels moet zijn, met wie ik vanavond te doen heb gehad. Wij hebben jullie vrij laten gaan en ik vind, dat dat toch wel een kleine wederdienst waard is. Als je me al dat geld afneemt, dan ben ik verloren, dan nemen zij een ander, misschien geloven ze zelfs wel, dat ik hun maar wat op de mouw spel, en dat ik me dat geld zelf heb toegeëigend. Welk bewijs heb ik dat ze mij hebben bestolen?

— Dat bewijs kan ik wel leveren in de vorm van een briefje met inlichtingen, antwoordde de geheimzinnige bezoeker. Maak nu die kast maar open!

— Maar dan ben ik onmogelijk geworden.

— Dat interesseert mij niets.

— Maar wij hebben jullie vrij laten gaan.

— Gelogen. Jullie hebben ons niet laten gaan; wij zijn vertrokken op eigen kracht, en dat is heel iets anders. Wij hebben jullie cipier eerst ook nog moeten bedwelmen. Zul je nu eindelijk die kast openen? Je praat veel te veel naar mijn zin.

Coole gaf een hartverscheurende zucht en stak toen langzaam de sleutel in het slot; maar het duurde nog enige tijd voor hij eindelijk de zware deur geopend had.

Brand, de lezer zal geraden hebben, dat hij het was die voor rode Ilse had gespeeld, moest hem nog

een paar keer opporren en eindelijk greep Coole het eerste kistje, van ijzer vervaardigd, zette het op een kleine tafel, en zei:

— Hier moeten vijftienduizend dollar in zilver en goud inzitten.

— Daar zou ik me graag van willen overtuigen. Maak open dat ding.

Coole moest eerst uit een bureau een apart sleuteltje halen waarmee hij het kistje, steeds onder de bedreiging van de opgeheven revolver, die zijn minste bewegingen scheen te volgen, opende.

Brand wierp een snelle blik op de inhoud van het kistje, liet de vingers van zijn linkerhand er doorheen glijden, knikte tevreden en zei:

— Dat zal wel in orde zijn, en nu vlug de rest. Dat treuzelen bevalt me helemaal niet.

Coole, nog altijd klagend, ging opnieuw naar de kast en kwam terug met een tweede kistje, dat hij ook opende, en waarin het bankpapier en verder enige zakjes met ruwe en geslepen diamant bleek te zitten, van heel wat groter waarde, dan de dikke schurk beweerd had.

En terwijl Brand hier nog naar keek, ging er, bijna zonder geluid, een in het beschot verborgen deur, naast het zware buffet, schuivend over goed gesmeerde rolletjes, open. Vier mannen stonden in een oogwenk om Brand heen, waaronder Battista en de neger, die diezelfde ochtend door Henderson was omgekocht, zonder te begrijpen waarom.

Coole liet onmiddellijk zijn handen zakken en zei, met een schelle klank in zijn stem, triomferend:

— En nu zullen wij er gauw een eind aan maken, dat verzeker ik je. Je had helemaal niet gemerkt, ezel, dat ik dadelijk na het openen van het likeurkastje, op een knop drukte, nietwaar? Nu, het verborgen waarschuwingsssein riep onmiddellijk mijn vrienden hier en het is een ge-

luk, dat zij op geen tien minuten afstand hier vandaan hun wachtlokaal hebben.

— Dat is knap gedaan en ik verdien volkomen dat minder vleierende scheldwoord, dat je mij net toediende Coole, zei Brand rustig. Dat ziet er dus wel uit, nietwaar, alsof de zaak voor mij nu verloren is?

— Dat zou ik wel zeggen, antwoordde Coole sarcastisch. Je zult het toch zeker niet tegen die goedgewapende mannen durven opnemen?

— Alleen misschien niet, maar wel samen met mijn vrienden, antwoordde Brand met een luide lach, want op hetzelfde ogenblik vloog de gangdeur open en Raffles en Henderson stormden binnen.

Een van de bandieten was zo dom, zijn revolver af te vuren, maar het bekwam hem slecht, want Brand schoot terug, zonder zelfs te mikken en van de heup af, en zijn schot velde de man, van wie de schouder door de kogel verbrijzeld werd.

Henderson had de kerel, die het dichtst bij de deur stond, met een verschrikkelijke mokerslag direkt neergebeukt, en de partijen stonden dus niet alleen dadelijk weer gelijk, maar die van Coole was zelfs sterk in de minderheid, want de chef had nog altijd zijn eigen wapen niet terug.

Hij wilde wegsluipen, maar Brand brulde:

— Als je een voet verzet, Coole, vertel je van dit alles geen woord meer na. Ik waarschuw nooit twee keer. En ik schiet altijd raak.

De neger had zich intussen niet gewonnen willen geven, maar stortte zich als een tijger op Henderson, die een ogenblik wankelde onder de schok, maar dadelijk zijn evenwicht terug had en de nikker van zich afschudde.

Toen gebruikte deze zijn vuisten

en Henderson begon de zijne ook te gebruiken. Het was alsof er een soort stilzwijgende wapenstilstand werd gesloten tussen de beide partijen, bij het zien van die twee reuzen.

De nikker bleek al dadelijk een goed geoefend en voortreffelijk bokser te zijn, en hij scheen zo vast overtuigd te zijn van zijn overwinning, dat hij al zijn grote, witte tanden liet zien, in een wilde grijns.

Henderson moest een linkse swing in ontvangst nemen, die iedere normale man naar het ziekenhuis zou hebben doen verhuizen, en wel voor geruime tijd, maar hij herstelde zich snel, ontdook nog juist een tweede stoot en trof de neger even boven het maagkuiltje.

De nikker slaakte een woeste vloek, dekte het getroffen lichaamsdeel automatisch, en nadat de slag al was toegebracht, gaf daardoor zijn kin bloot en werd een fraktie van een sekonde later gevloerd, op een zo meesterlijke manier, dat Brand zich niet kon weerhouden bravo te roepen, alsof hij tussen het publiek bij een bokswedstrijd stond.

Met de val van het reuzenlichaam, die het huis deed dreunen, was de zaak meteen afgelopen. Raffles had Battista ontwapend, nam heel rustig de twee kistjes op en zei kalm:

— Zo'n alarmsein is niet kwaad, Coole, maar het is beter de helpers niet door de voordeur te laten binnen komen. Natuurlijk stonden wij

op post, klaar om op onze beurt te helpen als het nodig mocht zijn. En het was nodig, dat bleek wel. Hoe vond je dat mijn vriend de rol van Ilse speelde?

Coole keek Raffles vol haat aan, zonder in hem zelfs de man te herkennen, maar hij gaf geen antwoord. Raffles besloot:

— Ik zal je zwijgen maar als een goede kritiek aanvaarden. Ja, hij is heel sterk in vrouwenrollen. Nu denk ik erover, wat ik met je doen moet, Coole, en ik geloof, dat ik het maar hierbij moet laten. Ik weet wel, dat ik je aan de politie hoorde over te leveren, maar je hebt vanavond al zo vreselijk veel tegenslagen gehad, dat ik je maar zal laten lopen. Maar ik kan je niet garanderen, dat ik bij een volgende eventuele ontmoeting even soepel zal zijn. Het spijt mij, dat ik het moet zeggen, Coole, ik dacht, dat je een gevaarlijk tegenstander was, maar je bent een ezel.

— Merkwaardig, dat heeft hij net ook tegen mij gezegd, merkte Brand op. Wat doen we met deze kerel, die nog kan lopen?

— Goed knevelen! beval Raffles. Binnen vijf minuten mag Coole hem niet kunnen losmaken. Dat is een werk voor jou, James. Jij houdt Coole in bedwang, Charles, en ik breng deze kistjes in veiligheid. Goede nacht, mijnheer Coole, ik durf niet zeggen: tot ziens.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Requiem voor een politieman

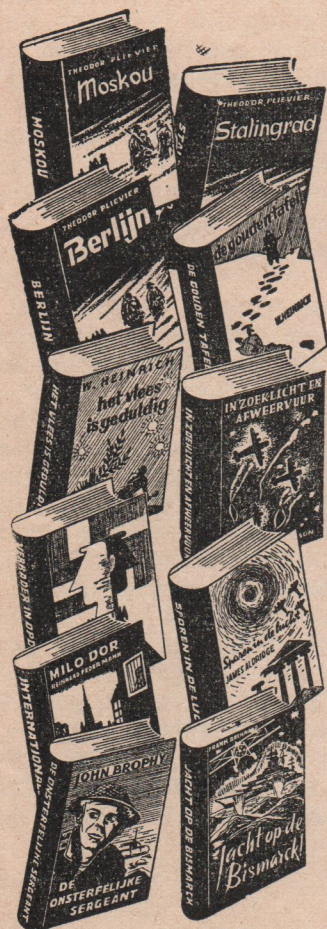
11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kosten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: « Serie C ». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden « Oorlogserie C ». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :